

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาภาษาผู้ไทยสู่การพัฒนาหลักสูตรเพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาบ้านนางัว ในครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ในการศึกษาข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ตำบลนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม มีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้ 1) การเตรียมการ 2) การรวบรวมข้อมูล 3) การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. การเตรียมการ

1.1 การเตรียมผู้บอกภาษา โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้บอกภาษา (Informant) เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ผู้ไทย ที่เกิดอยู่ในบ้านนางัว พูดภาษาผู้ไทยเป็นภาษาแม่ อายุ 60 ปีขึ้นไป ไม่จำกัดเพศ ได้มาโดยการเลือกตัวแบบลูกโซ่ (Snowball sampling) โดยจำกัดจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลคนแรก (First informant key man) ได้จากการแนะนำของภูมิปัญญาและผู้นำชุมชนในหมู่บ้าน จากนั้นผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาคนแรกแนะนำผู้บอกภาษาคนต่อไปตามเกณฑ์คุณสมบัติของผู้บอกภาษาที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ โดยที่ผู้วิจัยได้ข้อมูลของผู้บอกภาษาคนต่อไปแล้วทำการกำหนดทำเครื่องหมายไว้ในแผนที่ของหมู่บ้าน โดยระบุบ้านเลขที่ของผู้บอกภาษาคนต่อไปไว้ในแผนที่หมู่บ้าน (ภาคผนวก ข หน้า 263-265)

1.2 การคัดเลือกแหล่งเก็บข้อมูล พื้นที่ในการจัดเก็บข้อมูลในตำบลนางัว ที่มีผู้ใช้ภาษาผู้ไทยอยู่ จำนวน 3 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 หมู่ที่ 2 และหมู่ที่ 8 ชาวบ้าน จะเรียกหมู่บ้านดังกล่าวว่า “คุ้มผู้ไทย” ผู้วิจัยจึงเลือกพื้นที่เป้าหมายในการจัดเก็บข้อมูล ในการวิจัย โดยกำหนดจำนวนผู้บอกภาษาหมู่บ้านละ 10 คน

1.3 การเตรียมรายการคำในการเก็บข้อมูล ด้านเสียง โดยแบ่งเป็นหมวดคำต่างๆ จำนวน 7 หมวด รวมทั้งสิ้น 984 คำ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.1 คำเรียกญาติ จำนวน 24 คำ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง ย่า ยาย หลาน ลุง ฯลฯ

1.3.2 คำเรียกส่วนต่างๆ ของร่างกาย จำนวน 59 คำ เช่น หน้า ตา แขน ขา หู ฯลฯ

1.3.3 คำเรียกภูมิศาสตร์และธรรมชาติ จำนวน 60 คำ เช่น บ้าน ป่า ดอน แม่น้ำ บึง ฯลฯ

1.3.4 คำเรียกเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำมาหากิน จำนวน 35 คำ เช่น จอบ เสียม พรวน มีด ฯลฯ

1.3.5 เครื่องมือเครื่องใช้ภายในบ้าน จำนวน 52 คำ เช่น ถ้วย ไห โถง หวด มีด ฯลฯ

1.3.6 คำกริยาสำคัญและจำเป็น จำนวน 538 คำ เช่น พุด เดิน นั่ง นอน วิ่ง ฯลฯ

1.3.7 คำขยายที่สำคัญและจำเป็น จำนวน 226 คำ เช่น ดำ ขาว ดี เลว อ้วน ผอม ฯลฯ

ดังตัวอย่างรายการคำในการเก็บข้อมูล ในภาคผนวก ค (หน้า 271)

1.4 อุปกรณ์ในการบันทึกข้อมูล ผู้วิจัยได้เตรียมอุปกรณ์ในการบันทึกข้อมูล สำหรับการออกเก็บข้อมูลภาษาผู้ไทย ดังนี้

1.4.1 เครื่องบันทึกเสียง เป็นเครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล ใช้สำหรับบันทึกเสียงผู้บอกภาษา ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม ดังแสดงในภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 เครื่องบันทึกเสียงในการเก็บข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนาจัว

1.4.2 กล้องบันทึกภาพ เป็นกล้องถ่ายภาพระบบดิจิทัล สามารถถ่ายภาพและบันทึกภาพได้อย่างต่อเนื่อง ใช้ในการบันทึกภาพผู้บอกภาษาและบันทึกภาพการเก็บข้อมูลบริบทด้านสังคมของผู้บอกภาษา ดังภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 กล้องถ่ายภาพในการบันทึกภาพข้อมูลด้านสังคม

2. การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม ผู้วิจัยมีการดำเนินงาน ดังนี้

2.1 การกำหนดบริเวณที่จะทำการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเลือกที่จะเก็บข้อมูลตามบ้านผู้บอกภาษา โดยเป็นบ้านที่ผู้วิจัยสะดวกกับการเดินทางไป มา กับทุกๆ ส่วนของชุมชนและผู้วิจัยต้องสามารถสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาได้ง่ายและรวดเร็ว นอกจากนี้จะเลือกบริเวณบ้านแล้ว ผู้วิจัยควรที่จะเลือกสภาพบ้านให้เหมาะสมด้วย นั่นคือควรที่จะเลือกบ้านที่มีบริเวณในการใช้เวลานั่งสัมภาษณ์และเก็บข้อมูล ดังแสดงในภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 การเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา

2.2 การเดินทางไปเก็บข้อมูลในพื้นที่ ผู้วิจัยใช้การเดินทางภายในพื้นที่ในลักษณะเดียวกันคนในพื้นที่ต่างๆ ไป เช่น ถ้าคนในพื้นที่เดินทางโดยการเดิน โดยใช้รถจักรยานยนต์หรือรถยนต์ส่วนบุคคลในการเดินทาง

2.3 บทบาทของผู้วิจัย ในระยะต้นบทบาทของผู้วิจัยจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมของคนในพื้นที่ ขึ้นอยู่กับว่าคนในพื้นที่จะยินยอมให้ผู้วิจัยมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ในท้องถิ่นได้แค่ไหน ผู้วิจัยก็ต้องดำเนินการไปตามขอบเขตนั้น จากนั้นผู้วิจัยจะต้องชี้แจงให้ผู้บอกภาษาเข้าใจถึงจุดประสงค์ความต้องการของของผู้วิจัยในการเก็บข้อมูล ด้วยคำพูดที่เข้าใจง่ายและชัดเจน ซึ่งจะทำให้ได้รับความไว้วางใจและความร่วมมือที่ดี ในการเข้าร่วมกิจกรรมพิธีกรรมต่างๆ ของผู้บอกภาษาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เข้าไป

เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม พิธีกรรม ประเพณีต่างๆ ของชุมชน เพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูล และเกิดความไว้วางใจของผู้บอกภาษา ดังแสดงในภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 ประเพณีและพิธีกรรมของชาวผู้ไทย

2.4 การสร้างความสัมพันธ์ในระยะเริ่มแรก การพบผู้บอกภาษา ควรเริ่มจากความเต็มใจของผู้บอกภาษา ผู้วิจัยได้สนทนาเรื่องต่างๆ โดยกล่าวถึงจุดประสงค์ของการวิจัยโดยอ้อมๆ เพื่อให้บรรยากาศในการเก็บข้อมูลมีความเรียบง่ายผ่อนคลาย ไม่เร่งรีบจนเกินไป ผู้วิจัยสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีทั้งกับผู้บอกภาษาเองและสมาชิกในครอบครัวญาติของผู้บอกทุกคนด้วยในขณะที่กำลังเก็บข้อมูล

2.5 ในการสอบถามผู้บอกภาษาจะต้องฟังให้แน่ใจเสียก่อนว่าผู้บอกภาษาออกเสียงอะไรบ้าง เช่นไร จากนั้นก็พยายามออกเสียงตามให้ถูกต้อง ออกเสียงตามจนกระทั่งผู้บอกภาษายอมรับว่าผู้วิจัยออกเสียงถูกต้องแล้ว จึงจดบันทึกเป็นตัวสัทอักษรในสมุดบันทึกภาคสนาม

2.6 เมื่อจดบันทึกเรียบร้อยแล้ว จะออกเสียงตามตัวสัทอักษรที่จดบันทึกไว้กลับให้ผู้บอกภาษาฟังอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้วิจัยถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวสัทอักษรได้ถูกต้อง

2.7 ในการสอบถามเสียงในภาษานั้น ผู้วิจัยจะให้ผู้บอกภาษาออกเสียงซ้ำๆ หลายครั้งในแต่ละช่วงการทำงาน แต่ก็มิให้ผู้บอกภาษาออกเสียงซ้ำๆ เกินสามครั้งติดต่อกัน เพราะจะทำให้ผู้บอกภาษานั้นเกิดความเบื่อหน่ายได้

2.8 ถ้าเป็นเสียงที่ยากมากๆ ผู้บอกภาษาออกเสียงไม่ได้ ผู้วิจัยได้ทำการหยุดพักการซักถามเสียงนั้นชั่วคราวก่อน แล้วทำการการบันทึกเสียงลงเครื่องบันทึกเสียง เพื่อนำไปถ่ายถอดเสียงอีกครั้ง แล้วผู้วิจัยนำมาออกเสียงให้ผู้บอกภาษาฟังอีกครั้ง

2.9 ในกรณีที่ผู้วิจัยไม่สามารถออกเสียงภาษาผู้ไทยได้เป็นประโยค ถ้าผู้วิจัยจะไม่สอบถามผู้บอกภาษาเป็นประโยคซ้ำๆ หรือไม่ควรให้ผู้บอกภาษาออกเสียงประโยคเดิมซ้ำมากเกินไป เพราะการออกเสียงจะไม่เป็นธรรมชาติ ไม่เป็นลักษณะของประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ผู้วิจัยจะทำการบันทึกเสียงไว้ทุกครั้ง แล้วนำมาวิเคราะห์ถ่ายถอดเทปภายหลัง

2.10 เมื่อนำเสียงหรือประโยคที่เป็นปัญหาซักถาม ในช่วงเวลาการเก็บข้อมูลภาษารวันต่อๆ ไป ผู้วิจัยจะนำคำหรือประโยคต่างๆ ที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้ใส่ลงไป ในบริบทใหม่ที่ต่างจากเดิม ทั้งนี้ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลเดิมที่ได้จากการฟังในครั้งแรกมา ตัดสินข้อมูลใหม่ และผู้บอกภาษาเองก็จะได้ไม่เข้าใจว่าผู้วิจัยไม่เชื่อในข้อมูลครั้งแรก จึงต้องมาตรวจสอบซ้ำแล้วซ้ำอีก

2.11 ในการซักถามข้อมูลเพื่อศึกษาวิเคราะห์ระบบเสียงนั้น ผู้วิจัยจะไม่ถามหาเหตุผล เช่น “ทำไมจึงใช้เสียง.....” “ทำไมจึงไม่ใช้เสียง.....” “คำนี้ใช้เสียง.... ไม่ใช้เสียง...หรือ” หรือไม่ถามให้ผู้บอกภาษานั้นอธิบาย เช่น “ทำไมตรงนี้ในคำนี้จึงต้องมีเสียง...นำหน้า แต่ตรงนี้ทำไมไม่มีเสียง.....” หรือไม่ควรถามผู้บอกภาษาที่บอกกับผู้วิจัยว่า “คำนี้เสียงตัวแรกต้องใช้ลิ้นกับฟันวางไว้ตรงไหนในปาก” เพราะคำถามเหล่านี้ผู้บอกภาษาจะไม่เข้าใจและตอบให้ไม่ได้

2.12 ในการถ่ายถอดเสียงที่ได้ยินเป็นตัวสัทอักษรนั้น ผู้วิจัยบันทึกเป็นสัทอักษรในรายละเอียดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ระบบเสียงในภายหลัง

2.13 เมื่อสอบถามคำคำเดียวกัน ถ้าเกิดการเปลี่ยนใจจากการใช้สัทอักษรเดิมในการจดบันทึกหรือคิดว่าได้ยินเสียงอื่น ก็ใช้วิธีขีดฆ่าคำเดิม จะไม่มีการลบทิ้ง ทั้งนี้เพราะคำที่ได้ยินและถ่ายถอดเป็นตัวสัทอักษรครั้งแรกอาจจะเป็นวิธีออกเสียงแบบหนึ่งของคำคำเดียวกันก็ได้ หรือการฟังครั้งต่อไปอาจไม่ถูกต้องก็ได้ ถ้าใช้วิธีการขีดฆ่า ก็สามารถย้อนกลับไปดูของเดิมได้

2.14 ในการถ่ายทอดเสียงเป็นสัทอักษร ตัดสินใจใช้สัญลักษณ์ตัวหนึ่ง แทนเสียงหนึ่งแล้ว ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์นั้นอย่างสม่ำเสมอ ถ้าหากเปลี่ยนใจไปใช้สัญลักษณ์อื่นแทนก็ควรจะได้ทำหมายเหตุอธิบายการเปลี่ยนแปลงและเหตุผลกำกับไว้ในที่ๆ นั้น เเด่นชัดด้วย

2.15 เมื่อผู้วิจัยได้ยินเสียงใดเสียงหนึ่งที่ยังไม่แน่ใจว่าจะใช้สัทอักษรใด ในการถ่ายทอดเสียงก็ให้ใช้สัญลักษณ์ตัวใดตัวหนึ่งซึ่งยังไม่มีที่ใช้มาก่อนไปพลางๆ หรือจะสร้างเครื่องหมายอะไรก็ได้ ขึ้นมาแทนไปก่อน พร้อมจดคำอธิบายลักษณะเสียงที่ได้ยิน กำกับไว้ด้วย จากนั้นจึงค่อยไปตรวจสอบดูว่าสัญลักษณ์ใดจะใกล้เคียงกับเสียงดังกล่าวมากที่สุดแล้วจึงเปลี่ยนสัญลักษณ์ไปใช้ตัวที่ถูกต้อง หรือจะท้องไว้ก่อนนั้นจนกระทั่ง วิเคราะห์เป็นระบบเสียงแล้วจึงใช้สัญลักษณ์ไปใช้สัญลักษณ์ที่ถูกต้องก็ได้

2.16 ในการสอบถามคู่คำที่เป็นปัญหา ผู้วิจัยจะใช้การสอบถาม ในลักษณะเป็นคู่เทียบเสียงของคำไปเรื่อย จนกว่าจะปรากฏความแตกต่างที่ชัดเจน แล้วค่อยบันทึกสัทอักษรต่อไป หรือถ้าไม่แน่ใจผู้วิจัยจะทำการบันทึกเสียงเพื่อนำมา ถ่ายทอดเทปภายหลัง

2.17 การสอบถามจากผู้บอกภาษาเพียงคนเดียวในระยะเริ่มต้น จะช่วยให้การศึกษาวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษานั้นง่ายขึ้นสำหรับผู้วิจัย เมื่อได้รับเสียง ของผู้บอกภาษาคนใดคนหนึ่งเป็นหลักแล้ว ผู้วิจัยจะไปตรวจสอบกับผู้บอกภาษาคนอื่นๆ ต่อไปได้

2.18 เมื่อได้ข้อมูลภาษาจากผู้บอกภาษาจำนวนหนึ่งในการศึกษา เพื่อศึกษาระบบเสียงของภาษาผู้ไทยบ้านนางัว จากการสอบถามหาคู่เทียบเสียงแล้ว การจัดเก็บข้อมูลลงสมุดบันทึก ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยได้ทั้งการศึกษาวิเคราะห์หาระบบ เสียงและการตรวจสอบระบบเสียงด้วย

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ในงานวิจัย ผู้วิจัยได้ทำ การวิเคราะห์ตามประเด็นต่างๆ ดังนี้ 1) ระบบเสียง (Phonology) 2) ระบบคำ (Morphology) 3) ระบบโครงสร้างประโยค (Syntax) 4) ระบบความหมาย (Semantic)

3.1 ระบบเสียง

3.1.1 ระบบเสียงพยัญชนะ

จากการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว พบว่า หน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง ได้แก่ / p, t, c, k, ʔ, ph, th, kh, b, d, m, n, ɲ, l, f, s, j, h, w / โดยแบ่งตามฐานกรณ์และประเภทของเสียงได้ ดังนี้

ตาราง 3 เสียงพยัญชนะในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ฐานกรณ์ ลักษณะของเสียง	ริมฝีปาก	ริมฝีปาก กับฟัน	ฟันและ ปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	เส้น เสียง
เสียงกัก						
ไม่พ่นลม ไม่ก้อง	p		t	c	k	ʔ
พ่นลม ไม่ก้อง	ph		th		kh	
ก้อง	b		d			
เสียงนาสิก ก้อง	m		n	ɲ	ŋ	
เสียงข้างลิ้น			l			
เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง		f	s	j		h
เสียงกึ่งสระ ก้อง	w					

จากตาราง 3 พบว่าการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว มีหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว 20 หน่วยเสียง ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวและทำหน้าที่เป็นพยัญชนะท้าย จำนวน 9 หน่วยเสียง นอกจากนี้ยังมีพยัญชนะควบกล้ำ 3 หน่วยเสียง คือ / kw, khw, sw /

ตาราง 4 ตัวอย่างคำที่มีพยัญชนะเดี่ยวในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

พยัญชนะเดี่ยว	คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
/p/	/pe:n³/	ไม้กระดาน	/peŋ²/	ระบายน้ำ
/ph/	/pha:t²/	นวดข้าว	/phot⁵/	น้ำเดือด
/b/	/be:n²/	ข้างข้าง	/buŋ²/	มองดู
/t/	/tiŋ¹/	ตำหนิ	/to:n¹/	กระโจน

ตาราง 4 (ต่อ)

พยัญชนะเดี่ยว	คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
/th/	/the:n ² /	แทง	/tha: ³ /	รอดคอย
/d/	/dɔ:n ¹ /	พระจันทร์	/din ³ /	เล่น
/c/	/cu:t ² /	จุดไฟ	/co:n ¹ /	ทัพพี
/k/	/kin ¹ /	กิน ตีม	/kon ² /	ชุด
/kh/	/khum ⁴ /	คุ่ม คุ่มกัน	/khup ⁵ /	ตะครุบ
/ʔ/	/ʔet ¹ /	ทำ	/ʔo:m ³ /	ล้อมรอบ
/f/	/fa:w ⁴ /	รีบร้อย	/fan ² /	ฟัน ลับ
/s/	/saj ⁴ /	ใช้	/sa: ⁴ /	เล่าสือ
/h/	/ho:n ⁴ /	ห้อง ตะโกน	/haw ³ /	เข้าไป
/m/	/mɔ:j ⁴ /	เพลี่ย	/mɔ: ² /	กลับบ้าน
/n/	/ne: ² /	เลี้ยง	/nam ² /	เดินตามหลัง
/ɲ/	/ɲa: ² /	ยุ่งยาก	/ɲu: ⁴ /	เข็น
/ŋ/	/ŋe:n ⁴ /	เดิน	/ŋut ⁵ /	งง
/w/	/waw ⁴ /	พุด	/wi: ² /	พัด
/j/	/ja:p ² /	เหยียบ	/jem ³ /	เยี่ยม
/l/	/le: ² /	เสียด	/lo: ² /	ลวก
/kw/	/kwa: ² /	กว่า มากกว่า	/kwa: ² /	ชำแหละปลา เนื้อ
/khw/	/khwa:n ⁴ /	นอนดิน	/khwe:n ² /	เหวียง
/sw/	/swa:j ² /	คนข้างหนึ่งให้เขียน	/swa:n ² /	สร้างใช้

ตาราง 5 ตัวอย่างคำที่มีพยัญชนะท้ายในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

พยัญชนะท้าย	คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
/-p/	/da:p ² /	ดาบ	/cap ¹ /	จับ ติดผล
/-t/	/det ¹ /	เด็ด	/hut ² /	รูต
/-k/	/bok ¹ /	พรวง ไม่เต็ม	/mo:k ² /	หมวก
/-ʔ/	/hu: ⁵ /	หูกทอผ้า	/mo: ⁵ /	หมอก
/-m/	/tu:m ³ /	กรงนก	/cum ² /	จุ่ม
/-n/	/hun ³ /	ชั้น	/ha:n ² /	รานกิ่งไม้

ตาราง 5 (ต่อ)

พยัญชนะท้าย	คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
/-ŋ/	/hɔːŋ ⁴ /	ร้อง (ตะโกน)	/nuŋ ⁴ /	นุ่ง สวมใส่
/-w/	/ŋaw ⁴ /	เฝ้า (เฝ้าเล่น)	/sa:w ² /	ชาวข้าว คั่ว
/-j/	/ŋɔːj ⁴ /	ย่อย	/lɔːj ² /	ล่อย ว่ายนํ้า

3.1.2 ระบบเสียงสระ

จากการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม พบว่า หน่วยเสียงสระในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว มีหน่วยเสียงสระเดี่ยว จำนวน 18 หน่วยเสียง โดยแบ่งเป็นเสียงสระแท้สั้น 9 เสียง และเสียงสระยาว 9 เสียง ดังต่อไปนี้

ตาราง 6 เสียงสระในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ระดับสั้น	ตำแหน่งสั้น	หน้า	กลาง	หลัง
	สูง	i i: อิ อี	u u: อู อู	o o: โอะ โอ
กลาง	e e: เอะ เอ	ɤ ɤ: อะ อา	o o: โอะ โอ	
ต่ำ	ɛ ɛ: แอะ แอ	a a: อะ อา	ɔ ɔ: เอะ อก	

จากตาราง 6 พบว่า ในภาษาผู้ไทย ไม่มีสระผสม /ia/ เอียะ เอีย /ua/ เอือะ เอือ และ /ua/ อัวะ อัว ถ้าคำภาษาไทยถิ่นอื่นใช้สระประสมพวกนี้ ถ้าคำภาษาผู้ไทยใช้เสียง /e:/ เอ แทนเสียง /ia/ เอีย เสียง /ɤ:/ เอะ แทนเสียง /ua/ เอือ และเสียง /o:/ โอะ แทนเสียง /ua/ อัว

ตาราง 7 ตัวอย่างเสียงสระในคำภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

สระ	คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
/i/	/lit ⁵ /	ตัดออก	/din ³ /	เล่น
/i:/	/dim ³ /	ดิน	/bi:p ² /	บีบ
/e/	/cep ¹ /	เจ็บ	/lep ⁵ /	เล็บ
/e:/	/ɲe:w ⁴ /	เยี่ยว	/ke:w ² /	เคียว
/ɛ/	/kheŋ ² /	แข่ง (ตากฝน)	/men ⁴ /	में
/ɛ:/	/ɲe:ŋ ⁴ /	อวน ตาข่าย	/ʔe:w ¹ /	เอว
/u/	/hũm ³ /	ขึ้น	/duŋ ¹ /	ดึง ฆูต ^๕ รัง
/u:/	/ju:n ¹ /	ยื่น	/mu:n ⁴ /	สิ้น
/ɤ/	/hɤŋ ¹ /	นานมาแล้ว	/lɤʔ ² /	เลือก
/ɤ:/	/ɲɤ:ʔ ¹ /	ใหญ่	/phɤ:ʔ ¹ /	เปีย
/a/	/han ³ /	นั่น	/daŋ ¹ /	ดั่ง
/a:/	/ba:w ² /	ชายหนุ่ม	/ha:w ³ /	คึกคะนอง
/u/	/lup ¹ /	หลุบ หาย	/puʔ ² /	ปลุก
/u:/	/lu:p ¹ /	ลูป	/pu: ² /	ปู่
/o/	/hok ⁵ /	รก รุงรัง	/thok ⁵ /	จน
/o:/	/so:t ² /	ล้น มากเกินไป	/pho:t ² /	ทำอะไรมากเกินไป
/ɔ/	/lɔʔ ² /	ลวก	/kɔʔ ¹ /	เกี่ยวเอา
/ɔ:/	/khɔ:n ² /	โยก	/ɲɔ:m ⁴ /	ย้อม

3.1.3 ระบบเสียงวรรณยุกต์

จากการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว มีทั้งหมด 5 เสียง ดังต่อไปนี้

เสียงวรรณยุกต์ ในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ดังนี้

- 1) หน่วยเสียง /1/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้น มี 2 หน่วยเสียงย่อย ได้แก่

1.1) เสียงต่ำเลื่อนขึ้นสูง เป็นเสียงที่มีระดับจุดเริ่มต้นที่เสียงต่ำ ระดับเสียงจะคงที่ไประดับหนึ่งในสามส่วนของพยางค์ จึงเลื่อนสูงขึ้นถึงระดับกลางก่อนข้างสูง เสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏในคำพยางค์เป็น การกำกับเสียงวรรณยุกต์เสียงนี้จะเขียนกำกับตัวเลข 1 เช่น

คำผู้ไทย	ความหมาย
/lan ¹ /	หลาน
/dem ¹ /	แดน (เขตแดน)

1.2) เป็นเสียงที่มีจุดเริ่มต้นที่ระดับเสียงต่ำ ระดับเสียงสูงขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นพยางค์ ไปจนถึงสิ้นสุดพยางค์ที่ระดับเสียงกลางก่อนข้างสูง เสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏในคำพยางค์ตายเสียงสั้น การกำกับเสียงวรรณยุกต์เสียงนี้จะเขียนกำกับตัวเลข 1 เช่น

คำผู้ไทย	ความหมาย
/da:w ¹ /	ดาว (ดวงดาว)
/phak ¹ /	ผัก

2) หน่วยเสียง / 2 / เสียงสูง-ตกลงต่ำมี 2 หน่วยเสียงย่อย ได้แก่

2.1) เป็นเสียงที่มีจุดเริ่มต้นระดับเสียงกลางก่อนข้างไปสูง ระดับเสียงจะต่ำลงเล็กน้อย ประมาณหนึ่งในสี่ส่วนของพยางค์ จึงสูงขึ้นเล็กน้อยจนถึงระดับเสียงกลางค่อยไปสูง แล้วลดต่ำลงทันทีถึงระดับเสียงกลางก่อนไปต่ำ เป็นเสียงที่ปรากฏในคำพยางค์เป็น มีเสียงคอหอยหยุดปนด้วย เสียงนี้เมื่อเกิดกับคำตายสระสั้น จะมีช่วงเสียงสั้นกว่าและเสียงเลื่อนตกมาไม่ถึงเสียงต่ำ คำใดที่มีเสียงวรรณยุกต์นี้จะเขียนกำกับด้วยหมายเลข 2 เช่น

คำผู้ไทย	ความหมาย
/lom ² /	ลม
/khaj ² /	ไข่

2.2) เป็นเสียงที่มีจุดเริ่มต้นที่ระดับเสียงกลางก่อนไปสูง ระดับเสียงจะคงที่ไปจนเกือบถึงประมาณสามในสี่ส่วนของพยางค์ จึงลดต่ำลงทันทีถึงระดับเสียงกลาง เป็นเสียงที่ปรากฏในคำพยางค์ตายเสียงยาว คำใดที่มีเสียงวรรณยุกต์นี้จะเขียนกำกับด้วยหมายเลข 2

คำผู้ไทย	ความหมาย
----------	----------

/tha:n ² /	ทาง
-----------------------	-----

/da:p ² /	ดาบ
----------------------	-----

3) หน่วยเสียง / 3 / หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ สูงกลาง- ตกลงต่ำ เป็นเสียงที่มีจุดเริ่มต้นระดับเสียงสูง ระดับเสียงจะคงที่ไปจนตลอดพยางค์ และตกลงเล็กน้อยตอนปลายพยางค์ โดยมีลักษณะการกักที่เส้นเสียงปรากฏที่ท้ายพยางค์ เสียงวรรณยุกต์นี้ปรากฏในคำพยางค์เป็น คำใดที่มีเสียงวรรณยุกต์นี้จะเขียนกำกับด้วย เลข 3 เช่น

คำผู้ไทย	ความหมาย
----------	----------

/khaw ³ /	ข้าว
----------------------	------

/me:n ³ /	สอยผลไม้
----------------------	----------

4) หน่วยเสียง / 4 / หมายถึงเสียงวรรณยุกต์กลางเลื่อน เลื่อนขึ้นสูง เป็นเสียงที่มีจุดเริ่มต้นที่ระดับเสียงกลาง ระดับเสียงจะคงที่ไปจนเกือบถึง ประมาณสามในสี่ส่วนของพยางค์ แล้วสูงขึ้นถึงระดับเสียงกลางก่อนไปสูง เสียงวรรณยุกต์ นี้เวลาพูดเร็วๆ จะเหลือเพียง ซึ่งทำให้ฟังดูเหมือนเสียงเลื่อนลงต่ำ เสียงวรรณยุกต์นี้ ปรากฏในคำพยางค์เป็น คำใดที่มีเสียงวรรณยุกต์เสียงนี้ จะเขียนกำกับด้วยเลข 4 เช่น

คำผู้ไทย	ความหมาย
----------	----------

/me: ⁴ /	แม่
---------------------	-----

/nam ⁴ /	น้ำ
---------------------	-----

5) หน่วยเสียง / 5 / เสียงต่ำ-ขึ้น-ตก หรือฟังดูอาจคล้าย เสียงสูง ระดับเสียงจะสูงขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นพยางค์ ไปจนถึงประมาณสองในสี่ส่วนของพยางค์ ที่ระดับเสียงกลางก่อนไปต่ำ แล้วลดต่ำลง เสียงวรรณยุกต์นี้ปรากฏในคำพยางค์ตาย เสียงสั้น คำใดที่มีเสียงวรรณยุกต์นี้จะเขียนกำกับ ด้วยเลข 5 เช่น

คำผู้ไทย	ความหมาย
----------	----------

/nok ⁵ /	นก
---------------------	----

/mat ⁵ /	มัด (กริยา)
---------------------	-------------

3.2 ระบบคำ

ในการศึกษาระบบคำในภาษาไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลภาษา ด้วยตัวเองโดยเก็บรวบรวมตามหมวดคำต่างๆ จำนวน 7 หมวด ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้ ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลในระดับเสียง และระดับคำ ดังนี้

- 1) หมวดคำเรียกญาติ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ฯลฯ
- 2) หมวดคำเรียกส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น หัว ผม หน้า ตา หู ปาก ลิ้น ฯลฯ
- 3) หมวดคำเรียกภูมิศาสตร์และธรรมชาติ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ หมอก เขา ไม้ ป่า ฯลฯ
- 4) หมวดคำเรียกเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำมาหากิน เช่น มีด เสียม จอบ คราด เรือ เกวียน ฯลฯ
- 5) หมวดเครื่องมือเครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น ถ้วย ชาม จาน ไหวหวด มีด ฯลฯ
- 6) หมวดคำกริยาสำคัญและจำเป็น เช่น นอน นั่ง ยืน กิน พุด ฯลฯ

7) หมวดคำขยายที่สำคัญและจำเป็น เช่น อ้วน ผอม ดี เลว ฯลฯ

หลังจากทำการเก็บข้อมูลระดับคำ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลระดับมาทำการถ่ายถอดเทป เพื่อวิเคราะห์และบันทึกข้อมูลของภาษาไทยบ้านนางัว เป็นสัทอักษรสากล (IPA : International Phonetics Alphabet) ดังนี้

ตาราง 8 หมวดคำเรียกเครือญาติในภาษาไทยบ้านนางัว

คำผู้ไทย	คำหมาย	คำผู้ไทย	คำหมาย
/la:n ¹ /	หลาน	/no:ŋ ⁴ /	น้อง
/len ¹ /	เหลน (ลูกของหลาน)	/ja: ⁴ /	ย่า (แม่ของพ่อ)
/lo: ² /	อาสะไภ้	/pa: ³ /	ป้า
/lo:t ² /	หลอด (ลูกของเหลน)	/phi: ⁴ /	พี่
/luŋ ² /	ลุง	/pho: ¹ /	สามี
/khrɔ:j ¹ /	เขย (ลุงเขย)	/pho: ⁴ /	พ่อ

ตาราง 8 (ต่อ)

คำผู้ไทย	คำหมาย	คำผู้ไทย	คำหมาย
/phɯː⁴/	สะเ้ (ลูกสะเ้)	/hiː⁴/	พี่
/luː²/	ลูก	/puː²/	ปู่
/meː⁴/	แม่	/taː¹/	ตา (พ่อของแม่)
/meː²/	เมีย	/ʔɯːj³/	พี่สาว
/naː⁴/	น้ำ (น้ำเขย น้ำสะเ้)	/ʔaːj³/	พี่ชาย
/naːj¹/	ยาย (แม่ของแม่)	/ʔaːw¹/	อา (อาเขย)

ตาราง 9 หมวดคำเรียกส่วนต่างๆ ของร่างกายในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/saj³bur¹/	สะดือ	/kon³/	ก้น (ช่องทวารหนัก)
/baː²/	ป่า	/lep⁵/	เล็บ
/biː¹/	ดี (น้ำดี)	/lin⁴/	ลิ้น
/cyː¹/	ใจ (หัวใจ)	/murː²/	มือ
/deːn²/	แต่่น (หน้าผาก)	/mam⁴/	ม้าม
/hɯː²/	เทื่อ (เหงื่อ)	/mɔːj¹/	ขนในที่ลับ
/hɯː⁵/	แขน	/khiː³muː¹/	มูก (ขี้มูก)
/heːw³/	เขี้ยว (เขี้ยว ฟัน)	/naː³/	หน้า ด้านหน้า
/haː¹/	ขา	/naŋː¹/	หนัง (ผิวหนัง)
/ham¹/	อวัยวะ	/ŋeːw⁴/	ปัสสาวะ
/hiː¹/	อวัยวะเพศหญิง	/niːw¹/	นิ้ว (นิ้วมือ นิ้วเท้า)
/hoː¹khoːj⁴/	เข่า	/noːŋ⁴/	น้อง
/hoː¹/	หัว	/nom²/	นม
/hon¹/	ขน (เส้นขน)	/paː²/	ปาก
/huː¹/	หู	/phaː¹/	ฝ่า (ฝ่ามือ ฝ่าเท้า)
/keːm³/	แก้ม (แก้มบนใบหน้า)	/naː³phaː²/	หน้าผาก
/kaː¹don³/	ท้ายทอย	/pɔːt²/	ปอด
/kaː¹duː²/	กระดูก	/pom¹/	ผม (เส้นผม)
/kheːŋ⁴/	แข้ง (หน้าแข้ง)	/saj³heː²/	รกเด็ก

ตาราง 9 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/khe:n²/	คาง	/saj³/	ไล่ (ไล่ไล่)
/khi:³/	ขี้ (อุจจาระ)	/so:n³/	สีข้าง
/khi:³ khaj²/	โคล (เหงื่อโคล)	/son³/	ลั่น (ลั่นเท้า)
/tak¹/	ตัก	/ʔen¹/	เอ็น
/ti:n¹/	เท้า	/khi:w⁴/	คิ้ว
/to:¹/	ตัว	/kho:²/	คอก
/to:n⁴/	ห้อง	/ta:¹/	ตา
/ʔxk¹/	อก	/taj¹/	ไต
/ʔe:w¹/	เอว	/hɤ:⁵/	เหงือก
/hɤ:t²/	เลือด	/no:t²/	หนวด

ตาราง 10 หมวดคำเรียกชื่อทางภูมิศาสตร์หรือสิ่งเหนือธรรมชาติในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/bur:n¹/	บึง	/kɤ:¹/	เกลือ
/ba:n³/	บ้าน (หมู่บ้าน)	/khu:n¹/	คีน (กลางคีน)
/bo:n²/	บ่อน (ที่)	/kham⁴/	ค้ำ (ตอนค้ำ)
/dɤ:n¹/	เดือน (ดวงจันทร์)	/kho:k²/	ป่าละเมาะ
/dɤ:k¹/	ดึก (เวลากลางคืน เข้าตึก)	/khum¹/	ขุม (หลุม)
/dɤ:n¹/	แดน (เขตแดน)	/khwan²/	คว้น
/dɤ:t²/	แดด (แสงแดด)	/lom²/	ลม
/da:w¹/	ดาว (ดวงดาว)	/loŋ³/	หล่ม (ที่หล่ม)
/saj²/	ทราย (เม็ดทราย)	/pha:⁴/	ฟ้า (ท้องฟ้า)
/do:n¹/	ดอน (ที่ดอน)	/mu:⁴/	เมื่อ (เมื่อ เวลา)
/doŋ¹/	ป่าดงดิบ ป่าทึบ	/mu:⁴/	มือ (เวลา คราว)
/fa:³/	เมฆ เมฆหมอก มลทิน ลางร้าย	/mu:t²/	มิด
/faj²/	ไฟ	/hep¹/ ~ /mʔ¹ hep¹/	เห็บ (ลูกเห็บ)
/fon¹/	ฝน	/mo:⁵/	หมอก น้ำค้าง
/hɤ:n²/	เรือน	/na:w¹/	หนาว
/haj⁴/	ไร่	/nam⁴/	น้ำ

ตาราง 10 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/ho:j ² /	รอย	/no:ŋ ¹ /	หนอง (หนอง คลอง)
/ho:j ³ /	ห้วย (ห้วยหนอง)	/no:n ² /	เนิน
/ho:ŋ ⁴ /	ร่อง (ร่อง ท้องร่อง ทางน้ำไหล)	/saw ⁴ /	เช้า (ตอนเช้า)
/hu: ² /	รู (ช่อง รู)	/ŋa:m ² /	ฤดู (เวลา)
/jen ¹ /	อาหารเย็น	/ta:t ² /	ตาด (น้ำตาล)
/ŋa:j ² /	อาหารเช้า	/the:ŋ ¹ /	กระท่อมกลางนา
/pa: ² /	ป่า	/thɔ:n ² /	ป่าเถื่อน
/pha: ¹ /	ผา	/the:w ¹ /	แถว
/phu: ² /	ภูเขา	/tɔ: ³ /	ใต้
/so: ⁴ /	ชั่วระยะเวลา	/tha:ŋ ² /	ทาง
/so:n ¹ /	สวน (ค่านาม)	/tham ³ /	ถ้ำ
/swaj ¹ /	สาย	/thon ⁴ /	ทุ่ง ที่โล่ง
/wa:n ² /	เมื่อวาน	/wan ² /	วัน
/wan ² /	วัง (วังน้ำวน)	/ʔaj ¹ /	ไอ (ไอน้ำ)

ตาราง 11 หมวดคำเรียกเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำมาหากินในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/bet ¹ /	เบ็ด (เครื่องมือใช้จับปลา)	/lo:ŋ ³ /	กั๊บกั๊กหนู
/da:p ² /	ดาบ	/mit ² /	มีด
/ken ¹ /	เกวียน	/mo:ŋ ³ /	บ่วงบาศ
ke:w ² /	เคียว	/na: ³ /	หน้า (หน้าไม้)
/kha:t ² /	คราด	/sem ¹ /	เสียม
/kha: ¹ /	ขอ (ตะขอ)	/ŋe:ŋ ⁴ /	อวน ตาข่าย
/kha:ŋ ³ /	ข้อง (ข้องสำหรับใส่ปลา)	/pe:n ³ /	แป้น (ไม้กระดาน)
/kha:n ⁴ /	ค้อน	/pha: ⁴ /	พัว (มีดขนาดใหญ่)
/kha? ¹ /	เขาะ (กระดิ่งใช้แขวนคอสัตว์)	/sɔ? ² /	เชือก
/khik ¹ /	ขิก (กระดิ่งใช้แขวนคอสัตว์)	/saj ² /	ไซ (สำหรับใส่ปลา)
/ma? ² ka? ¹ lo:ŋ ³ /	มะกะล่อง (กระดิ่งใช้แขวนคอ สัตว์)	/si:w ² /	ลิ่ว

ตาราง 11 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/maŋ² kaŋ¹ leŋ²/	มะกะแล้ง (กระดิ่งใช้แขวนคอ สัตว์)	/sum²/	ลุ่ม
/maŋ² kaŋ¹ liŋ²/	มะกะหลัง (กระดิ่งใช้แขวนคอ สัตว์)	/thaj¹/	ไถ
/no:¹ cok¹/	จอบ	/hoŋ¹/	หอก
/khwa:n¹/	ขวาน	/lek¹/	เหล็ก ตะปู
/hɔ:¹/	เรือ	/lo:⁴/	รถเข็น
/he:w⁴/	แร้ว (แร้วดักสัตว์)	/he:¹/	แห (เครื่องมือใช้จับปลา)

ตาราง 12 หมวดเครื่องมือที่ใช้ในบ้านในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/baŋ³/	บั้ง (กระบอก)	/koŋ¹/	กง (กงตีดฝ้าย)
/bo:j¹/	กระบวย	khɔ:n¹/	กลอน (กลอนประตู)
/bo:ŋ²/	ช้อน	/law⁴/	ฉาง
/ca:n¹/	จาน (จานใส่อาหาร)	/kham²/	คาน (ไม้คาน)
/ce:³/	กระตาด	/mo:³/	หม้อ (สำหรับใส่อาหาร)
/co:k²/	แก้วน้ำ	/mo:j²/	มวย (ภาชนะหนึ่งข้าวเหนียว)
/co:ŋ¹/	ทัพพี	/mo:k²/	หมวก
/da:j³/	ด้าย	/mɔ:n¹/	หมอน
/so:¹/	ดินสอ	/muŋ⁴/	มุ้ง
/doŋ³/	ดั่ง (กระดิ่งมัดข้าว)	/ŋam⁴/	ง่าม
/ha:ŋ²/	ราง (อ่างยาว รางน้ำ)	/phu:n²/	พิน (พินสำหรับเป็นเชือกไฟ)
/haj¹/	ไห	/pha:³/	ผ้า (ผ้าห่ม)
/he:ŋ¹/	เขียง	/sɔ:³/	เสื่อ
/hem¹/	เข็ม	/sa:n²/	ชาน (ระเบียงเรือน เผลียง)
/hi:p²/	โลงศพ	/sa:t²/	ลาด (เสื่อ)
/huŋ⁵/	หูก (หูกสำหรับทอผ้า)	/saw¹/	เสา
/ja:¹/	ยา (ยารักษาโรค)	/saŋ⁵/	สาก (สำหรับตำกับครก)

ตาราง 12 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/buŋ ¹ /	กระบุง (ตะกร้าชนิดหนึ่ง)	/sok ⁵ /	ครก
/khaŋ ² /	กระปุกออมสิน	/taŋ ² /	ตั้ง (เก้าอี้สำหรับนั่ง)
/saw ³ /	เส้า (ก้อนเส้า, ไม้ค้ำยัน)	/taw ³ /	เต้า (น้ำเต้า)
/ko:t ² /	ขวด	/thon ¹ /	ถุง
/tho:j ³ /	ถ้วย ชามกลมใส่อาหาร	/toʔ ² /	ตอก
/tu:m ³ /	กรงนก	/we:n ⁴ /	กระจกส่อง
/wi: ¹ /	หวี	/wi: ² /	พัด หรือโบก
/ʔap ¹ /	ตลับใส่เมล็ดไว้สีปาก	/ʔu: ² /	เปลเด็ก

ตาราง 13 หมวดคำกริยาสำคัญและจำเป็นในภาษาผู้ไทยบ้านนาจิว

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/bɔ: ¹ /	เปื้อ (วางยาปลา)	/cɔ:n ² /	ดินถล่ม
/buŋ ² /	จ้องมอง ดู	/cu: ² /	จำ
/be: ¹ /	แบ (แบออก)	/ca:n ¹ /	เจือ
/be:ŋ ¹ /	แบ่ง	/ca:ŋ ² /	ถ่าง
/ba: ³ /	บ้า (เสียดสี)	/cak ¹ /	จัก (ผ่าให้เป็นทาง)
/baj ¹ /	ถูกล้มผัส	/cak ¹ /	จัก (รู้ จำได้)
/ba:n ² /	บิน (มีดบิน)	/cam ³ /	จิม (จิม จุ่ม)
/ba:t ² /	บาด (บาดแผล)	/cap ¹ /	จับ (จับ สัมผัส)
/baʔ ² /	บาก (ตัด หมายถึงไว้)	/cap ¹ /	ติดผล
/bi:p ² /	บีบ	/ce: ² /	คุ้มใส่เอาจ
/bin ¹ /	บิน (บินในอากาศ)	/cep ¹ /	เจ็บ
/bit ¹ /	ปิดให้เป็นเกลียว	/ci: ² /	จี (เผาไฟ)
/bo:n ⁴ /	ลักษณะปลาที่ไหล ขึ้นมาหายใจ	/ci:p ² /	เก็บให้เรียบร้อย เช่น เสื้อผ้า แนบสนิท พับ จีบ
/bo:t ² /	บอด (ตาบอด)	/ciʔ ² /	ฉีก
/bok ¹ /	พร่อง (ไม่เต็ม)	/com ¹ /	หอบพิน
/bom ² /	ป่ม	/com ³ /	ถลกผ้าถุง

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/boŋ ² /	บ่ง (บ่งหนาม)	/co:p ² /	แอบดู
/bon ³ /	ถล่ม	/cok ¹ /	ล้วง
/bot ¹ /	แต่ดรัม	/com ¹ /	จม (จม ต่ำ ต่ำ)
/bot ¹ /	บดให้ละเอียด	/com ² /	บ่น
/boʔ ² /	เตือน บอก	/con ² /	เหลือไว้
/bu:t ² /	เนาเลีย หน้าปิ้ง	/con ³ /	ไกลเปล
/coʔ ¹ /	เจาะให้ทะลุ	/dun ¹ /	จุดคร่า ดิ่ง รุ่ง
/cu:ŋ ¹ /	จุง	/da: ¹ /	ต่ำ (ตุต่า)
/cup ² /	จูป	/da:p ² /	ย่องเข้าไปข้างหลังแล้วทำให้ตกใจ
/cut ² /	จุด (จุด ลูกปืนไฟ)	/dat ² /	เตารีดถูกขา
/cum ² /	จุ่ม	/daj ³ /	ได้
/cup ¹ /	ชุป (ชุปหน้าให้เปียก)	/dam ¹ /	ต่ำ (ต่ำนา)
/cuʔ ¹ /	ลุ่มไฟ	/det ¹ /	เด็ด (เด็ดผัก)
/di:n ³ /	สะดุ้ง	/fa:w ¹ /	รีบร้อน
/dir ² /	ดีด	/fan ¹ /	ผัน (นอนผัน)
/din ³ /	เล่น	/fan ² /	ผัน (ผัน ลับ)
/do:ŋ ¹ /	ดอง (ดอง แซ่)	/fat ¹ /	ฟัด ฟัดข้าว (กริยา)
/dom ¹ /	ดม (ดมกลิ่น)	/faʔ ² /	ฝาก (ฝากมอบให้ดูแล ให้ทำแทนในบางกรณี)
/doʔ ² /	ดอก (ไม้ผู้ สีกกร่อน)	/hy ³ /	ให้ (ให้ มอบให้)
/du:t ² /	ดูด	/ho:m ¹ /	หอม (กลิ่นหอม)
/fa:t ² /	ฟาด (รสบฟาด)	/hyŋ ¹ /	เหม็นนาน
/fa:t ² /	ฟาด (ตี ฟาด)	/hum ¹ /	เดือดดาล
/ha:m ¹ /	หาม	/hum ³ /	ขึ้น
/ha:m ³ /	ข้าม (ข้ามไป)	/he:p ² /	แหบ (เสียงแห้ง)
/ha:n ¹ /	ขาน (ตอบ พุด)	/ha: ¹ /	หา (ค้นหา)
/ha:n ² /	รานกิ่งไม้	/ha: ³ /	ฆ่า (ทำให้ตาย)
/ha:p ¹ /	หาบ	/ha:j ¹ /	ขาย (ขายสินค้า)

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/ha:w ¹ /	หาว	/ha:j ⁴ /	โกจร
/haj ³ /	ให้ (ร้องให้)	/ha:j ⁴ /	ร้าย (ร้าย โจร)
/ham ² /	มวนบุหรี	/ho:ŋ ⁴ /	ร้อง (ตะโกน)
/ham ³ /	พินไม้ให้เป็นท่อน	/ho:t ² /	ขาด (ขมวดเป็นปม)
/ham ⁴ /	ห้ำ (ทำร้าย)	/hom ² /	ห่ม (ห่อคลุม ประคบ)
/han ¹ /	ขัน (ขันให้ตั้ง)	/hon ¹ /	ชน (ชนสัง)
/hanj ⁴ /	ร่ำรวย	/hot ¹ /	ชด (ชด ม้วน)
/hap ¹ /	หับ (ปิด จับ)	/hot ¹ /	รด (รดน้ำ)
/hap ⁵ /	รับ	/hot ¹ /	หุด (หุดน้อยลง หุดย่อ)
/hat ⁵ /	รัด	/hu:t ² /	รูด
/haw ³ /	เข้า (เข้าไป)	/huk ⁵ /	ดูชี้ไคล
/haʔ ² /	ราก (อาเจียน)	/hum ³ /	มุงดู หุ้ม
/he: ⁴ /	ข้าวหกเรียกราด น้ำหก เรียกราด	/huŋ ⁴ /	หุง
/he: ⁴ /	สูญหาย	/hu: ⁴ /	หู่
/he:ŋ ² /	วางติดกันไป	/je:m ³ /	เยียม (ดู)
/hen ¹ /	เห็น	/jɣʔ ² /	อยาก (ต้องการ)
/hi:w ³ /	หิว	/ju:m ¹ /	ยืม
/him ⁴ /	กรอกน้ำใส่ขวด รินน้ำ	/ju:n ¹ /	ยีน
/ho: ² /	ห่อ	/ja: ¹ /	ยา (ยา ปะ ซ่อม แก้ไข)
/ho: ³ /	เฮโลกันเข้าไป	/jam ³ /	เยียม (ไปหา ไปเยียม)
/hwa:t ² /	ราด	/ja:ŋ ² ha: ¹ /	ก้าวขา
/ho: ⁴ /	ร้ว	/ja:ŋ ² /	ย่าง (ย่างบนไฟ)
/ho:j ³ /	ห้อย (ห้อย แขนวน)	/jan ³ /	กลัว
/ho:j ⁴ /	ร้อย (ร้อยเชือก)	/ja:t ² /	หยุด
/ho:m ⁴ /	ร่วม (ร่วมกัน ทำร่วมกัน)	/ja:p ² /	เหยียบ
/ho:n ² /	ค้อน (ตัด)	/jet ² /	เหยียด
/kɣ: ¹ /	เลี้ยงหมู	/koʔ ¹ /	เกี่ยวเอา
/kho:j ¹ /	คอย (คอยท่า)	/ku: ³ /	กู่ (ยืม)

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/khu:n ² /	โยก	/kwe:n ² /	แกว่งไม้ไล่สัตว์เพื่อไล่ไปให้พ้น
/khu:t ² /	ขอด (ขุดออก)	/kwat ² /	กวาด (ปัดกวาด)
/khop ¹ /	กัด	/kwaj ¹ /	คลอน
/khu:t ² /	ขุด	/kwaj ² /	ไขว่ (ไขว้ ก่าย)
/khum ⁴ /	คุ่ม (ครอบ กั้น ละแวก)	/kwak ¹ /	กวักมือ
/khup ⁵ /	ตะครูป	/kwa ² /	ชำแหละเนื้อ ผ่ากระปรง
/khut ¹ /	ขุด	/lx:m ² /	รูก้ำ
/khu? ¹ /	ร่วงลง (ไข่มดแดง)	/lx:n ³ /	ชำเลียง
/khwe:n ² /	เหวี่ยง	/lxk ⁵ /	ลือก
/khwi: ² /	ชี้	/lx? ² /	เลือก
/khwaj ² /	ไขว่	/lu:m ² /	ลีม
/khwit ¹ /	ตกปลา	/le:n ⁴ ni: ¹ /	แผ่นหนี
/khwaj ⁴ /	นอนดิน	/le:n ⁴ /	แล่น (วิ่ง แล่นไป)
/kep ¹ /	เก็บ (เก็บให้เรียบร้อย)	/lew ⁴ de:w ¹ /	เลิกแล้วกันไป
/kit ¹ /	กีด (กีดขวาง)	/lew ⁴ /	แล้ว (สำเร็จแล้ว)
/kin ¹ /	กิน (กินอาหาร) ดิม	/lan ⁴ /	ล้าง
/ko:n ¹ /	โกนผม	/lap ² /	ขีด
/ko:n ¹ /	น้อโกง	/laj ¹ /	ไหล (น้ำไหล)
/ko:p ² /	คอบ (ครอบไว้)	/laj ² /	ล้างผ้า
/ko:t ² /	กอด (กอดไว้ในวงแขน)	/laj ⁴ /	ไล่ (ติดตาม ตะเพิด)
/ko:t ² /	ตรวจตรา	/lak ⁵ /	ลัก (ลักขโมย)
/kom ³ /	ก้ม (ก้มลง)	/lap ⁵ /	หลับ (นอนหลับ)
/kon ² /	ก่น (ขุด)	/mx: ¹ /	ปรับไหม ปลดลง
/law ¹ /	เหลา (ใช้มีดเหลาให้เกลี้ยงเหลา)	/mx: ² /	กลับบ้าน
/le: ² /	เลีย	/mx:j ⁴ /	เพ็ลย
/le:w ¹ /	เหลียว (บิดไป หันไป)	/mx:t ¹ /	หมดเกลี้ยง
/le:w ² /	รบ	/mu:n ² /	ลีมตาในน้ำเมื่อผงเข้าตา

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/len ² /	ขริบผ้า	/hak ¹ /	หัก (หัก แยกออก)
/lin ² /	ฝนตกปรอยๆ	/mu:n ⁴ /	สิ้น
/lit ² /	รีด	/mur:t ² /	ตั้งเค้า
/lit ⁵ /	ลิด (ตัดออก)	/mɛ:ŋ ² /	พันผุ
/li? ² /	หลีก	/mɛ:ŋ ³ /	สอยผลไม้
/lo: ⁴ /	ล่อ (หลอกหลวง หลวงให้ซื้อ)	/ma: ² /	มา (ตรงข้ามกับไป)
/lo:j ² /	ล่อย	/ma: ² /	หมา (แซ่)
/lo:j ² /	ว่ายน้้า	/maj ¹ /	หมาย (ขีดเป็นเครื่องหมายไว้)
/lo:t ² /	รอด (รอดพ้นอันตราย)	/ma:ŋ ⁴ /	รื้อบ้าน
/lo:t ² /	ลอด (ลอดผ่านรูไป)	/maj ³ /	ไหม้ (เผาไม้)
/lok ¹ /	ถอนกล้า	/mak ³ /	มัก (รัก)
/lom ⁴ /	ลั้ม	/man ³ /	มัน (มันคง)
/lon ² /	หล่น (ตกลงไป)	/mat ⁵ /	มัด (ผูก)
/loŋ ² /	ลง	/maw ² /	เมา (เมาเหล้า)
/loŋ ¹ /	หลง (หลงไปในทางที่ผิด ทางที่เหลวไหล)	/ma? ² /	ท่วมล้น
/lo? ² /	ปอก (ปอก ลอกออก เลาะ)	/mi: ² /	มี (ร่ำรวย)
/lo? ² /	ลวก	/mo:n ⁴ /	สนุก
/lo? ² /	หลอก (หลอกหลอน)	/lut ¹ /	หลุด (หลุดออก)
/lu:p ² /	ลูป	/mo:t ² /	ดับไฟ
/mɛ:p ² /	แมบ (เกิดขึ้นรวดเร็ว)	/no:ŋ ¹ /	หนอง (หนองในแผล)
/mok ¹ /	หมก (หมก ซุก)	/nuŋ ⁴ /	นุง (สวมใส่ ใส่ลงไป)
/mun ¹ /	หมุนหมอน	/ŋuut ⁵ /	งง
/muŋ ² /	มุง (มุงหลังคา)	/ŋɛ:n ⁴ /	หิวยาเสพติด
/mut ⁵ /	มุดเข้าไป	/ŋaj ¹ /	หงาย (พลิกขึ้น)
/nuŋ ³ /	นึ่ง (ทำให้สุกด้วยไอน้ำ)	/ŋa:p ² /	งาบ (อาการอ้าปาก)
/ŋuut ⁵ /	อัครจริยใจ	/ŋan ² /	งัน (ฉลอง)

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/neː²/	เลี้ยง	/ŋap¹/	จับ (ปิด จับ)
/naːj²/	หน่าย (เหนื่อยหน่าย)	/ŋoːj³/	ค่อยๆ เอนตัวลง
/naːp²/	นาบ (แนบติด)	/ŋoːr²/	งอก
/nam²/	เดินตามหลัง	/ŋuːn²/	อายุยืน
/nam²/	นำ (ไปตาม ไปด้วย)	/ŋuːn⁴/	ยื่น (ยื่นออกไป)
/naŋ⁴/	นั่ง	/ŋuuk⁵/	กระตุก
/nat⁵/	จัด	/ŋeː²/	แหยรั้งมดแดง
/naw⁴/	เฝ้า	/ŋeː²/	ร้อยด้าย
/ne:w¹/	โน้มกิ่ง	/ŋeːŋ²/	ส่องกระจก
/niː¹/	หนี	/ŋeːŋ¹/	ชวน
/niːp²/	หนีบ	/ŋeːŋ⁴/	เดิน
/niŋ³/	เกียวกั้นทำงาน	/ŋem³/	ย่ำ (เคี้ยว)
/noːm²/	ยอม	/ŋaŋ²/	ยัง (ยังคงอยู่)
/noːn²/	นอน	/ŋap⁵/	อาการเคลื่อนไหวขึ้นลงอย่างรวดเร็ว เช่นการเคี้ยว
/nop⁵/	นบ (พนมมือ)	/ŋat⁵/	ยัด (ยัดใส่ลงไป)
/ŋaːr²/	ยุ่งยาก	/peŋ²/	ระบายน้ำ
/ŋaŋ²/	ยิง	/phɛː¹/	ถักเปีย
/ŋaŋ²/	ยืน (ได้ยืน)	/phuːn²/	คลี่ผ้าออก
/ŋaw⁴/	เข้า (เข้าเล่น)	/pheː¹/	ชนะ
/ŋe:w⁴/	เยียว (ปลิวสวระ)	/phaː²/	ผ่า (ผ่าออก)
/ŋip¹/	เย็บ (เย็บผ้า)	/phaː²/	พา (พาไป)
/ŋoːj⁴/	ย่อย	/phaːŋ²/	ฟาง (มองไม่เห็น)
/ŋoːm²/	ยอม	/phaːt²/	นวดข้าว
/ŋoːm⁴/	ยอม	/phaːt²/	พาด
/ŋoːn²/	โยน	/phaj¹/	ไป
/ŋoːn⁴/	ชม	/phak⁵/	ลับ
/ŋok⁵/	ยก	/phak⁵/	ปักไซ้
/ŋuː⁴/	เข็นรถ	/phaŋ¹/	ฝั่ง

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/ɲuŋ ³ /	ยุ่ง	/phan ² /	ฟัง
/pɤ:ŋ ¹ /	เปลือง	/phan ³ /	ฟัน (ฟันเขี้ยว)
/py:t ² /	เปื้ออาหาร เปื้อหนาย	/phap ⁵ /	พับ (พับเข้ากัน)
/pu:t ² /	เปิดผ้า	/phat ⁵ /	ลมพัด
/pɛ: ¹ /	แตะ	/phaw ³ /	ฝ้าของ บ้าน
/pa:t ² /	ปาด (ปาด ตัด)	/phet ¹ /	เผ็ด (เผ็ด ร้อน)
/pak ¹ /	ปัก (ทิ่ม ต้า)	/phi:ŋ ¹ /	ผิงไฟ
/pan ³ /	ปั่น (ปั่นดิน ขย้า กำ คั้น บีบ)	/phik ⁵ /	เอ็นพลิก
/paw ² /	เป่า	/pho:ŋ ¹ /	ดวงข้าว
/pa: ¹ /	หย่าร้าง	/pho:ŋ ² /	พอง
/pe:n ² /	เปลี่ยน	/phon ¹ /	ฝน (ลับให้คม)
/pen ¹ /	เป็น	/phop ⁵ /	พบ
/phot ⁵ /	เดือด (น้ำเดือด)	/sɤ:ŋ ⁴ /	ช้อน
/phu ² /	ฟู (ลอย ฟู)	/sɤ: ² /	สงข้าวในที่หนึ่งข้าว
/pa: ¹ /	หย่าร้าง	/pho:ŋ ² /	พอง
/pe:n ² /	เปลี่ยน	/phon ¹ /	ฝน (ลับให้คม)
/pen ¹ /	เป็น	/phop ⁵ /	พบ
/phot ⁵ /	เดือด (น้ำเดือด)	/sɤ:ŋ ⁴ /	ช้อน
/phu ² /	ฟู (ลอย ฟู)	/sɤ: ² /	สงข้าวในที่หนึ่งข้าว
/phu: ² /	ผูก	/su: ⁴ /	ซื้อ
/phu: ² /	ล่ามวัว ควาย	/su:t ² /	ขึ้น
/pi:n ² /	ปลิ้น (ปลิ้นเอาข้างใน ออก)	/su:ŋ ² /	หยุด (คน)
/pi:n ³ /	ปิ้ง	/sɛ: ⁴ /	แช่ (แช่ให้ซุ่ม)
/pi:w ¹ /	ปลิว	/sɛ:p ² /	แสบ (แสบ เจ็บ ปวด)
/pin ² /	จับหมุน	/sa: ⁴ /	เล่าลือ
/pit ¹ /	เด็ดใบไม้	/sa:n ¹ /	सान (จักสาน)
/po: ¹ /	รักษา	/sa:t ² /	สาด (สาดน้ำออกไป)

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/pɔːŋ ² /	ปล่อย	/sɑːw ² /	คว่ำ
/pɔːn ² /	หย่อน	/sɑːw ² /	ชาว (ชาวข้าว)
/pɔːn ³ /	ป้อน	/saj ⁴ /	ชดใช้
/pɔŋ ¹ /	ปลง (วางลง ปล่อยทิ้งไว้)	/sak ¹ /	ลักลาย
/pɔŋ ² /	แตกยอด	/saŋ ² /	ซัง (เกลียด รังเกียจ)
/puː ¹ /	ปู (แผ่ออก)	/saŋ ² /	สั่ง (สั่งนำมุก)
/puk ¹ /	ปลุก (ปลุกให้ตื่นจากหลับ)	/sat ⁵ /	ซัด (ขว้าง ซัด)
/pun ³ /	ปล้น	/sa ² /	คู้ย เชี่ยขยะ
/pu ² /	ปลุก(ปลุกพืช)	/seː ¹ /	คายหญ้า
/sɔː ² /	ใส่	/sem ³ /	เลียม (เหล่าให้แหลม)
/sɔː ² /	ตกเบ็ด	/sen ² /	สั้น
/sɔː ⁴ /	เชือ (ความเชื่อถือ)	/set ⁵ /	เซ็ด
/sɔː ⁴ /	ใช้ (สั่ง วาน)	/siː ¹ /	แปรงพัน
/siː ⁴ /	ชี้	/swaːj ² /	คนข้าวหนึ่งให้เย็น
/siːm ⁴ /	กระซิบ	/swaːŋ ² /	สร้างไซ้
/sim ² /	ชิม (ชิม ทดลอง)	/swaːn ⁴ /	ตักหรือช้อน
/siŋ ² /	ซัง (ซังน้ำหนัก)	/swaːp ² /	ฮูปเหยื่อ
/si ² /	ฉีก	/tɔːn ² /	ตั้งบนหัว
/soːj ² /	ล้างหน้า	/tuːn ² /	ตื่น (ตื่นนอน)
/soːj ¹ /	ช่วย (ช่วยเหลือ)	/tuuk ¹ /	ทอดแห
/soːn ³ /	ช้อน (ช้อนกึ่ง)	/thuŋ ² /	โยงเชือก
/soːm ² /	ประคองคนเจ็บ หรือคนเมา	/teːm ³ /	ระบายสี
/soːm ⁴ /	ซ้อม (การลุมกระเทียบ)	/the ² /	วัดระยะ
/soːn ¹ /	สอน	/te ² /	แลกเงิน
/soːŋ ⁴ /	แถมออกดู	/taj ¹ /	ตาย (สิ้นใจ)
/soːn ⁴ /	ช้อนกันไว้	/tam ¹ /	เลียตามขา
/soːt ² /	ทะลุ	/ta ² /	ตาก (ตากแดด)

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/sok ⁵ /	ชกมวย	/taj ² /	ไต่ (กริยาของหนอน)
/soi ² /	ค้นหา	/taj ³ /	จุดไฟให้สว่าง จุดบุหรี
/som ³ /	ล้อม (เปรี้ยว)	/tak ¹ /	ตัก
/soi ¹ /	ขอดเกล็ดปลา	/tam ¹ /	ชน
/sut ² /	ชดน้ำแกง	/tam ¹ /	ตำ (บดตำ ตำด้วยครก)
/suk ⁵ /	ซุก (ดันกันเข้าไป พลัก ออกไป)	/tej ¹ /	ทับ
/suk ¹ /	สุก	/ti:j ² /	กระดุกกระดิก
/th:u ¹ /	ถือ (ถือไว้)	/ti ¹ /	ตำหนิ
/thu ² /	ถูก (ถูกดีเป็นรอย ไม่ผิด ไม่แพง)	/to: ² /	ต่อ (ต่อให้ติดกัน)
/the:m ¹ /	แถม	/to:j ² /	ต่อย (สอย ทำให้หล่น)
/the:n ² /	แพง	/to:m ¹ /	ตอม
/the:n ² /	แทน	/to:m ³ /	รวม (รวบรวมไว้ด้วยกัน)
/tha: ² /	ทา (ทา ละเลง ทาสี)	/to:n ¹ /	กระโจน
/tha: ³ /	ท่า (รอคอย รอท่า)	/to:n ¹ /	ตอน (ตัดอันชะ)
/tha:m ¹ /	ถาม	/to:n ² /	รองน้ำ
/tha: ⁴ /	ท่า	/to:n ³ /	ต้อน(ต้อนรับเอามาฝาก)
/thaj ² /	ท่องเที่ยวไป	/to:p ² /	ตอบ
/thaj ⁴ /	กระทู้	/to:t ² /	ตอด (ปลาตอดเบ็ด ต่อย)
/thi:w ¹ /	ผิวปาก	/tok ¹ /	ตก (ตกลงมา)
/tho:j ¹ /	ถอย (ถอย ล่าถอย หลบตัว)	/tom ³ /	ต้ม (ต้มด้วยน้ำให้เดือด)
/tho:m ³ /	ท่วม (น้ำท่วม)	/ton ⁴ /	ลำรอก (เด็ก)
/tho:n ⁴ /	ท้วง (คำทักทาย)	/top ¹ /	ซักผ้า
/thop ⁵ /	ทบ (ทบ พับ)	/top ¹ /	ตบ (ตบตี)
/thu: ¹ /	ถูบ้าน	/tot ¹ /	ตด (ผายลม)
/thup ⁵ /	ทูป (ทูป ตี)	/toi ¹ /	ตอกตะปู
/ti: ¹ /	ตี เหยียน	/toi ² /	เท

ตาราง 13 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/wɔːŋ³/	คว้าง	/ʔet¹/	ทำ
/weː⁴/	แวะ	/ʔiːŋ¹/	อิง (อิง ฟิง)
/weːn¹/	แขวน (ห้อย แขวน)	/ʔim²/	อิม
/weːj²/	วาย (หมดไป หยุต)	/ʔim³/	ลักษณะของผลไม้ที่สุก
/wɑːn²/	หว่าน	/ʔoːm³/	ล้อมรอบ
/wa⁴/	ว่า (พูด)	/ʔom¹/	อม (อมไว้ในปาก)
/waj⁴/	ไว้	/ʔop¹/	อบ (ปิด คลุม)
/wam³/	คว่ำ (ไม่หงาย)	/ʔot¹/	พยายาม
/wam³/	ล่อม (เรือ)	/ʔuːt²/	รมไฟ
/wat¹/	หวัด (เป็นหวัด)	/ʔai¹/	ไอ (ไอกระแอม)
/waw⁴/	พูด (เล่า พูด)	/ʔuːm³/	อุ้ม (อุ้มด้วยแขนข้างใดข้างหนึ่ง)
/wiː¹/	หวิม	/ʔaː³/	อ้า (อ้าปาก เปิดออก)
/wiː²/	พัด	/ʔaːp²/	อาบ (อาบน้ำ)
/win²/	วิงเวียน	/ʔaːn²/	อ่าน (นับ การนับ คำนวณ อ่านหนังสือ)
/wit¹/	วิด (วิดน้ำ)	/ʔam¹/	อำพราง
/ʔɔːp²/	เรอ	/ʔat¹/	อุด
/ʔut¹/	อดออยาก	/ʔeː³/	จัดแต่งให้ดูดี

ตาราง 14 หมวดคำขยายที่สำคัญและจำเป็นในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/kham²/	คำ (คำพูด เคี้ยว)	/dam¹/	ดำ (สีดำ)
/kheːŋ¹/	แข็ง	/dam¹/	สกปรก
/baːŋ¹/	บาง (ไม่หนา)	/daŋ¹/	ดั่ง (เสียงดั่ง)
/baːn²/	มัดปิ่น	/diː¹/	ดี (ความดี)
/baːw²/	บ่าว (ชายหนุ่ม)	/doː¹/	ข้าวเบา
/bat¹/	บัด (เมื่อ เวลา)	/doːŋ¹/	ดอง เกี่ยวดอง
/baw¹/	เบา (ไม่หนัก)	/dip¹/	ดิบ (สด ยังไม่แก่เต็มที่)

ตาราง 14 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/be:w ³ /	พินแก	/du? ¹ /	บ่อย
/bet ¹ /	ตัดให้ตรง	/fa: ¹ /	ฝา (คู่)
/bi: ³ /	กระป๋องบูบี่	/hɔ:m ³ /	ห้าม (ผลไม้)
/bo ² /	โหม (ได้โหม ดีโหม)	/hɔ:ŋ ² /	สีแดงอย่างถ่านไฟ
/bok ¹ /	พร้อม	/hɔŋ ¹ /	นานมาแล้ว
/ce:ŋ ³ /	โพลว้างไสว ฟ้ำสว่าง	/he:m ³ /	กรอบ (ปลา)
/caŋ ¹ /	จืดชืด (ไม่มีรสชาติ)	/he:ŋ ¹ /	ร้าย
/caŋ ¹ /	หจิก	/he:ŋ ² /	แรง (กำลังแรง)
/cip ² /	แนบสนิท	/he:w ² /	เหี่ยว
/co:ŋ ² /	พอม	/ha:j ⁴ /	ร้าย (ดูร้าย โกรธ)
/cu:m ¹ /	ดอกไม้ตูม	/ha:t ² /	ขาด
/de:ŋ ¹ /	แดง (สีแดง)	/ha:w ¹ /	ขาว (สีขาว)
/daj ¹ /	ตาย (เปล่า ว่างเปล่า)	/ha:w ³ /	คึกคะนอง
/dam ¹ /	คล้า	/ha:w ³ /	ห้าว (แข็ง อด)
/han ³ /	นั่น	/khr: ³ /	ใกล้
/haw ³ /	คม	/khr: ⁴ /	บวม
/ho:j ² /	โพรยปราย	/khr:ŋ ⁴ /	ครึ่ง (ครึ่ง กลาง)
/ho:m ² /	คับแคบ	/khe:m ² /	แคบ (ข้าง ริม)
/ho:ŋ ² /	รวง (รวงข้าว)	/khe:ŋ ¹ /	แข็ง (ไม่อ่อน)
/ho:n ⁴ /	ร้อน	/khe:m ³ /	แข็ง (แข็ง ข้น)
/ho:t ² /	ถึง	/kha:ŋ ³ /	ข้าง (ข้าง เบื้อง)
/hok ⁵ /	รก	/kha:w ² /	ดาว (กลิ้งดาวปลา)
/hok ⁵ /	รุงรัง	/khat ⁵ /	คับ (ไม่หลวม)
/hom ⁴ /	รุ่มร้อน	/khe:w ¹ /	เหี่ยว (สีเหี่ยว)
/hun ³ /	ชุ่ม (น้ำชุ่ม)	/khem ² /	เค็ม (รสเค็ม)
/huŋ ⁴ /	สว่าง	/khi:w ⁴ /	ทำนายแม่นยำ
/hwam ⁴ /	งุ่มง่าม	/kho:j ⁴ /	ค่อย (ค่อย ซ้ำมาก)
/jen ¹ /	เย็น	/khon ² /	คลอน
/ja:ŋ ² /	อย่าง	/kho:ŋ ⁴ /	โค้ง (โค้ง งอ)

ตาราง 14 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/ju: ² /	อยู่	/khom ¹ /	ชม (รสชม)
/ku: ² /	คือ (เหมือน คล้าย)	/khot ⁵ /	คด (เฉียง ไม่ตรง)
/ku: ² /	ใบ้	/khow: ¹ /	ขวา (ด้านขวา)
/ke: ² /	แก่ (โตเต็มที่ (ใช้กับ ผลไม้)	/khwa:m ² /	ความ (คำพูด)
/ke:n ² /	แก่น เมล็ดผลไม้	/ki:w ² /	เอวคอด
/ka: ³ /	แดดจ้า	/kho:j ² /	จมูกโด่ง
/ka: ³ /	กล้าทำ	/kit ¹ /	กิด (นุ่งสั้น หางสั้น)
/kaj ¹ /	ไกล	/ko:m ³ /	นิทานสั้น
/kam ² /	เสื้อผ้าดำ	/ko:n ¹ /	ไม่กลวง
/kap ¹ /	กับ (ร่วมกัน)	/ko:n ¹ /	กรน (เสียงกรน นอนกรน)
/kaw ² /	เก่า	/ko:n ² /	ก่อน (ครั้งแรก ทำมาก่อน)
/ka: ¹ /	ประมาณ	/ku:t ² /	หจิก (ผม)
/kut ¹ /	ค้อน	/phu: ³ /	ผู้ (เพศผู้)
/kwa: ² /	กว่า (มากกว่า)	/phun ⁴ /	โน่น
/kwaŋ ³ /	กว้าง (ความกว้าง)	/sɔ: ² /	เชื้อ (เชื้อสาย)
/ɬ: ¹ /	เกิน เหลือ	/sɔ:ŋ ³ /	เหล่ตามอง ตาเข
/ɬ:m ¹ /	แหลม	/su: ⁴ /	ชื้อ
/ŋɔ: ¹ /	ใหญ่	/su: ⁴ /	ชื้อ (ตรง)
/ŋu: ¹ /	เลื่อยซา	/su:n ⁴ /	ผักสด หน้าสดใส
/pɣ:ŋ ¹ /	ลักษณะจมูกที่บาน เพราะดีใจ	/se:p ² /	รสกลมกล่อม
/pu:k ¹ /	โง่	/sa: ² /	ซา (สาก)
/pe: ¹ /	รูปร่างแบน	/saj ¹ /	สาย (เส้นสายสะพาย)
/pe:n ¹ /	โล่งเตียน	/saj ² /	ชาย (ผู้ชาย)
/pe:j ¹ /	ปลาย (ปลายสุด สุดท้าย)	/saj ⁴ /	ช้าย (ด้านช้าย)
/paw ² /	เปล้า (เปล้า ว้างเปล้า)	/sa:w ¹ /	สาว (หญิงสาว)
/pe: ² /	ข้าวแฉะ	/saj ¹ /	ใส (น้ำใส)

ตาราง 14 (ต่อ)

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/phɛ:ŋ²/	แพง	/sak¹/	กั
/phi:²/	พี (อ้วน)	/sak¹/	ลัก (รอยลัก)
/phi:⁴/	นี่	/sak¹ noj³/	ลัก (ลักหน้อย)
/phit¹/	พิด (ไม้ถูก)	/san¹/	ลัน (ด้านไม้ใช้คม)
/pho:ŋ²/	บอบบาง (ของ)	/sap⁵/	สวย
/pho:m⁴/	พร้อม (พร้อมด้วยกัน)	/se:¹/	เสี่ย (เสียมคุณภาพลง)
/pho:ŋ²/	นูนขึ้น	/se:²/	เซ
/pho:t²/	ทำอะไรมากเกินไป	/sen³/	เส้น (เส้น สาย)
/so:ŋ³/	กระรูงกระรูง	/ʔu:n²/	อื่น (อื่นๆ)
/so:ŋ⁴/	ช่อง	/ʔɛ:n¹/	กัองอน
/so:t²/	มากเกินไป เช่น ตวง ข้าว	/ʔan¹/	อัน (สิ่ง อัน)
/som³/	ส้ม (เปรี้ยว)	/ʔan²/	อัง (น้ำซัง)
/su:ŋ¹/	สูง	/ʔaw¹/	เอา
/swa:ŋ²/	โล่งอก	/ʔaw³/	อ้าว (ร้อนอบอ้าว)
/tɜ:³/	ใต้ (ล่าง ข้างล่าง)	/thom²/	กำลัง...จะ
/tu:ŋ²/	ข้าวขึ้นเม็ด	/to:n²/	ท่อน
/tu:n³/	ตื้น	/ti:²/	ตี (แน่นอน)
/tɛʔ²/	แตก (แตกออก)	/tuj⁴/	จำหมา
/tam²/	ดำ (เตี้ย)	/wu:¹/	ปากเจ้อ
/tan¹/	ตัน (ไม่กลวง)	/wan²/	หวาน
/tem¹/	เต็ม (เต็ม ไม่ว่าง)	/waj²/	เร็ว คล่องแคล่ว
/thaj²/	ทั้ง (ทั้งหลาย ทั้งหมด)	/we:n²/	แหวง (ปาก)
/thaw³/	เถ้า (แก่ อายุมาก)	/ʔo:n²/	อ่อน (นุ่ม อ่อนนุ่ม)
/thok⁵/	จน	/ʔun²/	อุ้น (อบอุ้น)
/ʔo:k²/	ออก (เคลื่อนออกไป)		

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนางัว อำเภอ นาทวี จังหวัดนครพนม ครบตามหมวดคำที่ได้กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ ลักษณะคำในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว โดยจำแนกตามลักษณะโครงสร้างได้ 2 ประเภท ดังนี้
1) คำพยางค์เดี่ยว และ 2) คำสองพยางค์ขึ้นไป

1. คำพยางค์เดี่ยว

ลักษณะคำในภาษาผู้ไทยบ้านนางัวมีคำพยางค์เดี่ยวเป็น จำนวนมาก ซึ่งเป็นคำโดด (Isolating Language) ในการวิเคราะห์โครงสร้างของคำพยางค์ เดี่ยว ผู้วิจัยได้ใช้หลักการวิเคราะห์คำภาษาผู้ไทย ของวิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2520, หน้า 15) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาคำโดด อันเป็นลักษณะสำคัญของภาษาตระกูลไท คำพยางค์เดี่ยวเหล่านี้ ได้แก่ คำเรียกอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย คำเรียกญาติ คำเรียก เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ คำกริยาต่างๆ เป็นต้น

ตาราง 15 ตัวอย่างคำเรียกญาติในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

คำผู้ไทย	ความหมาย	คำผู้ไทย	ความหมาย
/la:n ¹ /	หลาน	/no:ŋ ⁴ /	น้อง
/len ¹ /	เหลน (ลูกของหลาน)	/ŋa: ⁴ /	ย่า (แม่ของพ่อ)
/lo: ² /	อาสะใภ้	/pa: ³ /	ป้า
/lo:t ² /	หลอด (ลูกของเหลน)	/phi: ⁴ /	พี่
/luŋ ² /	ลุง	/pho: ¹ /	สามี
/khɔ:j ¹ /	เขย (ลุงเขย)	/pho: ⁴ /	พ่อ
/phɔ: ⁴ /	สะใภ้ (ลูกสะใภ้)	/hi: ⁴ /	พี่
/luŋ ² /	ลูก	/pu: ² /	ปู่
/me: ⁴ /	แม่	/ta: ¹ /	ตา (พ่อของแม่)
/me: ² /	เมีย	/ʔɔ:j ³ /	พี่สาว
/na: ⁴ /	น้ำ (น้ำเขย น้ำสะใภ้)	/ʔa:j ³ /	พี่ชาย
/na:j ¹ /	ยาย (แม่ของแม่)	/ʔa:w ¹ /	อา (อาเขย)

ในการวิเคราะห์คำพยางค์เดี่ยวในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว มีสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของพยางค์ ดังนี้

C : Consonant คือ เสียงพยัญชนะ

V : Vowel คือ เสียงสระ

ที่เป็นพยัญชนะนาสิก
N : Nasal Post Consonant คือ เสียงพยัญชนะท้าย

ที่เป็นเสียงพยัญชนะเสียงกัก
S : Stop Post Consonant คือ เสียงพยัญชนะท้าย

T : Tone คือ เสียงวรรณยุกต์

1, 2, 3, 4 และ 5 แทนระดับเสียงวรรณยุกต์

จากสัญลักษณ์ดังกล่าวข้างต้น สามารถใช้สัญลักษณ์แทน

โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยบ้านนางว ดังนี้

C แทนเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

V แทนเสียงสระเสียงสั้น

VV แทนเสียงสระเสียงยาว

N แทนเสียงพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิก

S แทนเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงพยัญชนะเสียงกัก

T แทนเสียงวรรณยุกต์

1, 2, 3, 4 และ 5 แทนระดับเสียงวรรณยุกต์

ลักษณะโครงสร้างของพยางค์เดี่ยวในภาษาไทยมี 5 แบบ

ดังนี้

1. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVV¹⁻⁵

จะประกอบด้วย พยัญชนะต้นเดียวกับสระเสียงยาว ไม่มีพยัญชนะท้าย มีเสียงวรรณยุกต์ 1-5 กำกับ เช่น

/ta¹/ ตา (อวัยวะ) /sa⁴/ เส่าสี่อ โจรจัน

/ba²/ ป่า /tha³/ คอย

2. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVN¹⁻⁵

จะประกอบด้วย พยัญชนะต้นเดี่ยวประสมกับสระเสียงสั้น มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงนาสิก หรือกึ่งสระ มีเสียงวรรณยุกต์ 1-5 กำกับ เช่น

/dam¹/ ด่า /som⁴/ เปรี๊ยว

/lan¹/ ป่า /waw⁴/ พุด

3. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVVN¹⁻⁵

จะประกอบด้วย พยัญชนะต้นเดี่ยวประสมกับสระเสียงยาว มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงนาสิกหรือกึ่งสระ มีเสียงวรรณยุกต์ 1-5 กำกับ เช่น

/na:m ¹ /	หนาม	/tha:m ² /	ถ่าน
/bo: ² /	บ่อ	/ke:w ² /	เคียว

4. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVS⁴⁻⁵

จะประกอบด้วย พยัญชนะต้นเดี่ยวประสมกับสระเสียงสั้น มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักสระ มีเสียงวรรณยุกต์ 4, 5 กำกับ เช่น

/hok ⁵ /	รก รุงรัง	/saʔ ⁵ /	วิดน้ำ
/wat ⁵ /	วัด	/phet ⁴ /	เฟ็ด

5. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVVS³

จะประกอบด้วย พยัญชนะต้นเดี่ยวประสมกับสระเสียงยาว มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกัก มีเสียงวรรณยุกต์ 3 กำกับ เช่น

/khu ³ /	ชุด	/ko:t ³ /	กรวด, ตรวจ
/so:t ³ /	ทะลุ	/ko:t ³ /	กอด

โครงสร้างคำพยางค์เดี่ยวทั้ง 5 แบบนี้ จัดแบ่งออกได้เป็น

2 ประเภท คือ

1. พยางค์เปิด (Open Syllables) คือ พยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะท้าย ได้แก่ โครงสร้างพยางค์แบบที่ 1
2. พยางค์ปิด (Closed Syllables) คือ พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายแบบที่ 2-5

2. คำสองพยางค์ขึ้นไป

จากแนวการวิเคราะห์โดยการนำเอาคำพยางค์เดี่ยวนำมา ผสมกันเป็นคำใหม่และคำสองพยางค์ขึ้นไป แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้ 1) คำผสม 2) คำประสม 3) คำซ้ำ และ 4) คำซ้อน จากประเภทของคำสองพยางค์ขึ้นไปในภาษาไทย บัณฑิตสามารถวิเคราะห์ได้ ดังนี้

2.1 คำผสม (Complex Words) คือ คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระกับหน่วยคำผูกพัน หน่วยคำผูกพันกับหน่วยคำอิสระ หรือหน่วยคำผูกพันกับหน่วยคำผูกพัน โดยตัวอย่างการวิเคราะห์คำผสมในภาษาไทย มีดังนี้

1) หน่วยคำผูกพันกับหน่วยคำอิสระ เช่น

/sa:w² na:²/ ชาวนา

/nak² le:n²/ นักเรียน

2) หน่วยคำผูกพันกับหน่วยคำผูกพัน เช่น

/ta:² ɲen²/ ตะวัน

/ka:¹ ti:⁵/ กะทิ

2.2 คำประสม (Compound Word) เป็นคำที่เกิดจาก

หน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป มาเรียงกัน ทำให้เกิดคำใหม่ ซึ่งในภาษาไทยมีการประสมคำขึ้นไปใช้อยู่ 6 ชนิด ดังนี้

1) คำนาม + คำนาม เช่น

/khwan² phaj.²/ คำนไฟ

/nam⁴ fon¹/ น้ำฝน

2) คำนาม + คำกริยา เช่น

/si:n⁴ pi:ŋ³/ เนื้อย่าง

/khaw³ huŋ¹/ ข้าวสวย

3) คำกริยา + คำนาม เช่น

/mat⁵ /khaw³/ มัดข้าว

/mok¹ pa:¹/ หมกปลา

4) คำกริยา + คำกริยา

/waw⁴ sɔ:²/ เยาะเย้ย

/ɲaw¹ pa:¹/ หมกปลา

5) คำนาม + คำคุณศัพท์

/kaj² no:j⁴/ ลูกไก่

/me:⁴ thaw³/ แม่ยาย

6) คำประสมมากกว่า 2 หน่วยคำ จากการวิเคราะห์

หน่วยคำผสมภาษาไทยผู้ไทยบ้านนาจัว มากกว่า 2 หน่วยคำ พบเพิ่มเติมอีก 2 ประเภท ได้แก่ คำประสม 3 หน่วยคำ และ 4 หน่วยคำ ซึ่งเกิดจากการประสมของคำดังตัวอย่างต่อไปนี้

6.1) คำประสม 3 หน่วยคำ

คำนาม + คำนาม + คำนาม

ตัวอย่างการวิเคราะห์ เช่น

/maʔ¹ tho:² din¹/ ถั่วลันเตา

/maʔ¹ khi:³ hu:t²/ มะกรูด

6.2) คำประสม 4 หน่วยคำ

/maʔ¹ kɔ:¹ ham² ma:⁴/ มะเขือยาว

3. คำซ้ำ (Reduplication) เป็นคำที่พูดซ้ำกันด้วยเสียงของคำและรูปคำ ด้วยวัตถุประสงค์ให้คำนั้นมีความหมายของคำให้แรงขึ้นหรือลดลง คำซ้ำในภาษาไทยบ้านนาจัว เป็นการซ้ำเพื่อแสดงความหมายในลักษณะต่างๆ ดังนี้

3.1) คำซ้ำแสดงความหมายพหุพจน์ เป็นการซ้ำ

คำประเภทคำนาม หรือคำวิเศษหรือแสดงว่ามีจำนวนมากกว่า 1 หรือปริมาณมาก เช่น

/la:n¹ la:n¹/ หลานๆ

/duʔ¹ duʔ¹/ บ่อยๆ

3.2) คำซ้ำเพื่อแสดงความหมายเบาลง ระดับ

เสียงวรรณยุกต์ยังคงเดิม คำซ้ำประเภทนี้จะทำหน้าที่ขยายนามหรือกริยา เช่น

/som¹ som¹/ เปรี๊ยะๆ

/noj³ noj³/ น้อยๆ

3.3) คำซ้ำแสดงความหมายเน้นหนัก เป็นการซ้ำ

คำให้มีความหมายน้ำหนักยิ่งกว่าเดิม โดยทำหน้าที่ขยายกริยานั้นๆ

/heŋ² heŋ²/ แรงๆ

/haw² haw²/ คมๆ

3.4) คำซ้ำแสดงความหมายเน้นหนัก แต่ระดับ

เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนไป โดยจะเปลี่ยนเสียงที่ส่วนหน้าของคำซ้ำเป็นเสียงดนตรี เวลาออกเสียงเสียงสระก็จะลากเสียงยาวกว่าปกติ เช่น

/ŋɔ:⁴ ŋɔ:²/ โห่ๆใหญ่

/kaw⁴ kaw²/ เก้าเก้า

3.5) คำซ้ำที่แสดงการแยกจำนวน เวลาพูดคำซ้ำ

ประเภทนี้ จะมีคำว่า “เป็น” นำหน้าซึ่งสื่อความหมายว่าจำนวนมากได้เช่นกัน แต่แยกออกเป็นส่วนๆ เช่น

/ko:ŋ:¹ ko:ŋ:¹/ กองๆ

/kam⁴ kam⁴/ กำๆ

4. คำซ้อน หมายถึง การที่เอาคำ 2 คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันมาควบให้ซ้อนกัน เป็นการซ้อนเพื่อให้อีกคำหนึ่งมีความชัดเจนยิ่งขึ้น ปกติการเรียงคำที่ซ้อนกัน จะเอาพยางค์หรือคำที่มีเสียงเด่นกว่าอีกคำไว้เป็นพยางค์หลัง เพื่อความไพเราะของเสียง ลักษณะคำซ้อนในภาษาไทยบ้านนางัว แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) คำซ้อน 2 คำ และ 2) คำซ้อน 4 คำ

4.1) คำซ้อน 2 คำ คือ คือ การนำเอาคำ 2 คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกันมาซ้อนกัน เพื่อขยายความให้เด่นชัดขึ้น เช่น

/khan⁴ khaij²/ ระคายเคือง

/haŋ⁴ mi:²/ ร้ารวย

4.2) คำซ้อน 4 คำ คือ คำซ้อนที่มีส่วนประกอบของคำแต่ละคู่เป็นคำเดียวกัน ส่วนคำหลังจะมีความหมายเหมือนหรือเป็นไปในทางเดียวกัน ซึ่งจะมีลักษณะคำที่ 1 ซ้ำกับคำที่ 3 เช่น

/phu:³ ba:w³ phu:³ sa:w¹/ คนหนุ่มคนสาว

/ha:¹ pu:³ ha:¹ pa:¹/ หาปูหาปลา

4.3) คำซ้อน 4 คำ ประเภทมีสัมผัสตรงกลางระหว่างส่วนประกอบ ซึ่งมีลักษณะคำที่ 2 สัมผัสกับคำที่ 3

/pu:¹ pa:¹ na:² nam⁴/ ปูปลานาน้ำ

/naŋ⁴ taŋ¹ mo:p² to:p² ha:¹/ นั่งพับเพียบ

3. ระบบโครงสร้างประโยค

ประโยค (Sentence) เป็นหน่วยที่สมบูรณ์ทางไวยากรณ์ และเป็นถ้อยคำที่สมบูรณ์ทางด้านเสียงของภาษา ซึ่งในภาษาตระกูลไท โดยทั่วไปการเรียงหน่วยในประโยค จะเป็นดังนี้ (Subject : ประธาน) V (Verb : กริยา) O (Object : กรรม)

การเรียงคำหรือหน่วยในประโยคจะเป็นแบบ ประธาน + กริยา + กรรม (SVO)

ในการวิเคราะห์ประโยคในภาษาไทยบ้านนาจัว แบ่งลักษณะการประกอบประโยคได้เป็น

3 ประเภท ดังนี้ 1) ประโยคความเดียว 2) ประโยคความรวม และ 3) ประโยคความซ้อน

3.1 ประโยคความเดียว

ประโยคความเดียว หมายถึง ประโยคที่มีหน่วยนาม 1 หน่วย หน่วยกริยา 1 หน่วยหรือมากกว่านั้น และอาจมีหน่วยเสริมอยู่ด้วย การเรียงคำหรือหน่วยในประโยคของภาษาไทยบ้านนาจัว จะมีลักษณะเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่นตระกูลไททั่วไป คือ มีการเรียงคำแบบ ประธาน + กริยา + กรรม (SVO) จากการเรียงประโยคดังกล่าว จึงมีแนวทางในการวิเคราะห์ภาษาไทยในส่วนประโยคความเดียว ดังนี้

ประธาน + กริยา

/nam⁴ to:m³/

น้ำ ท่วม

ประธาน + กริยา + กรรม

/nam⁴ to:m³ so:n¹/

น้ำ ท่วม สวน

3.2 ประโยคความรวม

ประโยคความรวม หมายถึง ประโยคที่มีหน่วยคำกริยา ตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไป มีหน่วยนาม 1 หน่วย หน่วยหรือมากกว่านั้น ประโยคความรวมจะประกอบไปด้วย ประโยคเดียว ตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป และมีหน่วยเชื่อมระหว่างประโยคทั้งสองเข้าด้วยกัน

การวิเคราะห์ประโยคความรวมในภาษาไทยบ้านนาจัว มีแนวทางในการวิเคราะห์ ดังนี้ รูปประโยคเดียวที่มีการเรียงคำแบบ ประธาน + กริยา + กรรม (SVO) ตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป โดยมีหน่วยคำเชื่อมทำหน้าที่เชื่อมประโยค ทั้งสองเข้าด้วยหน่วยคำเชื่อมประโยคทั้งสองเข้าด้วยกัน หน่วยคำเชื่อมประโยคในภาษาไทย

/huŋ⁵/ หรือ

/kaŋ¹ lɛ:⁴/ ก็เลย

/haŋ¹ laŋ¹ kaŋ¹/ บางทีก็

/te:¹ kaŋ¹/ แต่ ก็

คำเชื่อมเหล่านี้ใช้ในประโยคภาษาไทย ตามตัวอย่าง
การวิเคราะห์ ดังนี้

/to:¹ si?¹ paj¹ so:n¹ hu:⁵ si?¹ ju:² hɔ:n²/
เธอ จะ ไป สอน หรือ จะ อยู่ บ้าน
/mɛ:⁴ kɛ:n¹ phak¹ la:⁵ ka?¹ pi:n³ sin⁴/
แม่ แกง ผัก แล้วก็ ย่าง เนื้อ

3.3 ประโยคความซ้อน

ประโยคความซ้อน หมายถึง ประโยคที่มีหน่วยนาม 1 หน่วย
หน่วยกริยา 1 หน่วย หรือมากกว่านั้น ประโยคซ้อนเกิดจากการนำประโยคมาขยาย
หน่วยนาม หรือหน่วยกริยาในประโยค มีการเรียนหน่วยคำในประโยคแบบ ประธาน +
กริยา + กรรม (SVO) เช่นเดียวกับประโยคความเดียว ประโยคความรวม แต่แตกต่างกัน
ที่ประโยคความซ้อนมีส่วนขยายที่เพิ่มความชัดเจนให้ประโยคมากยิ่งขึ้น ส่วนขยายไม่ถือว่าเป็น
เป็นส่วนสำคัญในประโยค ถ้าตัดออกก็จะไม่ทำให้ความหมายของประโยคเสียไปได้
ตัวอย่างหลักการวิเคราะห์ประโยคความซ้อนในภาษาไทยบ้านนางัว เช่น

/sɔ:³ to:¹ su:⁴ ma:² mu:⁴ wa:n² ni?⁵ ha:² la:⁵/
เสื้อ ตัว ซื้อมา เมื่อวานนี้ ขาดแล้ว

4. ระบบความหมาย

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยบ้านนางัว เป็นภาษาที่มีเฉพาะภาษาพูด
ไม่มีภาษาเขียน จึงไม่มีตัวอักษรใช้ รูป (Form) จึงหมายถึงเสียงของคำนั้น ไม่ได้หมายถึงรูป
ของตัวอักษรการวิเคราะห์ความหมายของคำ โดยต้องแยกการวิเคราะห์ส่วนต่างๆ
ของความหมายคำ ดังนี้ 1) ความหมายตรง 2) ความหมายแฝง และ 3) ขอบเขตการใช้

4.1 ความหมายตรง

ความหมายตรง หมายถึง ความหมายที่ระบุถึงลักษณะ
ของคำนั้นๆ โดยความหมายจะแสดงหมวดหมู่ของคำ พร้อมทั้งรายละเอียดต่างๆ เช่น
วัตถุประสงค์ ส่วนประกอบ รูปร่าง หน้าที่ การทำงาน ดังนั้น ความหมายตรง จะเป็น
คำตอบของคำถามที่ว่า “สิ่งนั้นคืออะไร”

คำในภาษาไทยบ้านนางัวจะมีความหมายตรง มากกว่า
ที่จะมีความหมายแฝง ตัวอย่างของคำภาษาไทยบ้านนางัวที่มีความหมายตรง ดังตาราง 16

ตาราง 16 ความหมายตรงในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

รูปคำ	ความหมายตรง
/wat ⁵ / ศาลาวัด	สถานที่ใช้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในงานบุญต่างๆ ของชาวผู้ไทยบ้านนางัว
/mɔ:n ¹ / หมอน	อุปกรณ์ในการใช้สำหรับหนุนหัว ใช้ในการพักผ่อนนอน
/phu: ¹ phe:t ² / เปรต	ผีประเภทหนึ่ง มีลักษณะตัวพอมสูง ปากมีขนาดเท่ารูเข็ม เมื่อบุคคลที่ทำบาปตายไปแล้วก็จะเป็นเปรต

จากตาราง 16 พบว่า ความหมายตรงของคำว่า /wat⁵/ “วัด” อยู่ในหมวด คำเรียกชื่อทางภูมิศาสตร์ เป็นสถานที่ ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับประโยชน์การใช้งาน การประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในงานบุญตามความเชื่อของชาวผู้ไทยบ้านนางัว

ความหมายตรงของคำว่า /mɔ:n¹/ “หมอน” อยู่ในหมวดคำเรียกเครื่องใช้ภายในบ้าน ระบุรายละเอียดรูปร่างลักษณะสีเหลี่ยม ยัดหนุน

ความหมายตรงของคำว่า /phu:¹ phe:t²/ “เปรต” อยู่ในหมวดสิ่งเหนือธรรมชาติ ระบุรายละเอียดลักษณะทางกายภาพตามความคิด ความเชื่อ

4.2 ความหมายแฝง

ความหมายแฝง หมายถึง ความหมายที่ระบุทัศนคติต่อสิ่งที่คำๆ นั้น เกี่ยวข้อง ประเภทของความหมายแฝง มี 2 แบบ คือ

1) ความหมายแฝง แบ่งตามด้านของความหมาย ความหมายแฝงแบ่งได้เป็น 2 ส่วน โดยพิจารณาด้านของความหมาย ดังนี้ 1) ความหมายแฝงด้านนัยประหวัด 2) ความหมายแฝงด้านความรู้สึก และ 3) ความหมายแฝงแบ่งตามที่มา

1.1) ความหมายแฝงด้านนัยประหวัด จะแสดงประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งที่คำนั้นๆ ได้ให้ความหมายหรืออธิบายเรื่องราว เหตุการณ์ที่เจ้าของภาษาได้ยิน ได้ฟังมา ความหมายนัยประหวัดจะเป็นคำตอบของคำถามที่ว่า เจ้าของภาษา (Native Speaker) หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้พบหรือทราบเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นอย่างไร ตัวอย่างคำที่แสดงความหมายแฝงด้านนัยประหวัด ดังตาราง 17

ตาราง 17 ความหมายตรงและความหมายแฝงด้านนัยประหวัดของคำในภาษาไทย
บ้านนางัว

รูปคำ	ความหมายตรง	ความหมายแฝง ด้านนัยประหวัด
/sa: ¹ la: ² wat ⁵ / ศาลาวัด	สถานที่ใช้ประกอบพิธีกรรมทาง ศาสนา ในงานบุญต่างๆ	-
/mɔ:n ¹ / หมอน	อุปกรณ์ในการใช้สำหรับหนุนหัว ใช้ในการพักผ่อนนอน	เป็นของสูง น่าเคารพบูชา
/phu: ¹ phe:t ² / เปรต	ผีประเภทหนึ่ง มีลักษณะตัว พอมสูง ปากมีขนาดเท่ารูเข็ม เมื่อบุคคลที่ทำบาปตายไปแล้ว ก็จะเป็นเปรต	คนที่มีความตระหนี่ และเห็นแก่ตัว ทำบาป เมื่อตายไปจะเป็นเปรต

จากตาราง 17 จะเห็นว่า ความหมายแฝง
ด้านนัยประหวัดของคำว่า /sa:¹ la:² wat⁵/ “ศาลาวัด” ไม่มี แต่ความหมายด้านนัย
ประหวัดของคำว่า /mɔ:n¹/ “หมอน” เมื่อคนไทยกล่าวถึง “หมอน” ตอนที่บวช
ก็จะนึกถึงสิ่งที่เป็นของสูง ต้องให้ความเคารพ ส่วนคำว่า /phu:¹ phe:t²/ เปรต นั้น
มีความหมายแฝงด้านนัยประหวัดว่า เมื่อชาวผู้ไทยบ้านนางัวพูดถึงคำนี้ จะนึกถึงความเชื่อ
ว่าผลของคนที่มีความตระหนี่ และเห็นแก่ตัว ทำบาป เมื่อตายไปจะเป็นเปรต

1.2) ความหมายแฝงด้านความรู้สึก จะแสดง
ความรู้สึกในทางบวกหรือในทางลบที่มีต่อสิ่งที่คำคำนั้นบ่งถึง ซึ่งความรู้สึกที่อาจเป็นไปได้
หลายอย่าง อาจเป็นความรู้สึกที่เป็นอารมณ์ต่างๆ เช่น รู้สึกว่า สิ่งนั้นๆ น่าพอใจ น่าเอ็นดู
น่ากลัว น่าสงสาร น่ารังเกียจ น่าเกลียด อาจเป็นความรู้สึกเกี่ยวกับสถานภาพทางสังคม
เช่น รู้สึกว่าสิ่งนั้นๆ (คน สัตว์ สิ่งของต่างๆ) สูงส่งหรือต่ำต้อย นอกจากนี้ยังเป็นความรู้สึก
เกี่ยวกับความเหมาะสมตามเกณฑ์ของชุมชน เช่น รู้สึกว่าสิ่งนั้นๆ เหมาะสม ถูกต้อง ไม่สมควร
ผิด

ความหมายแฝงด้านความรู้สึกจะเป็นคำตอบ
ของคำถามว่า “เจ้าของภาษา หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความรู้สึกอย่างไรต่อสิ่งๆ นั้น
กล่าวถึง ความหมายตรง ความหมายแฝงด้านนัยประหวัดและความหมายแฝง
ด้านความรู้สึกของคำในภาษาไทย ดังตาราง 18

ตาราง 18 ความหมายแฝงด้านความรู้สึกในภาษาไทยบ้านนางัว

รูปคำ	ความหมายตรง	ความหมายแฝง	
		นัยประหวัด	ความรู้สึก
/sa: ¹ la: ² wat ⁵ / ศาลาวัด	สถานที่ใช้ประกอบพิธีกรรมทาง ศาสนา ในงานบุญต่างๆ	-	ดี น่าเคารพ สูงส่ง
/he: ¹ / แห	อุปกรณ์ทำการประมงชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายตาข่าย ใช้จับสัตว์น้ำ	ความเป็น น้ำหนึ่งใจ เดียวกันของ สามี ภรรยา หรือญาติมิตร	ดี
/phi: ¹ phe:t ² / เปรต	ผีประเภทหนึ่ง มีลักษณะตัว พอมสูง ปากมีขนาดเท่ารูเข็ม เมื่อบุคคลที่ทำบาปตายไปแล้ว ก็จะเป็นเปรต	คนที่มี ความตระหนี่ และเห็นแก่ตัว ทำบาป เมื่อตายไป จะเป็นเปรต	ไม่ดี น่ารังเกียจ ต่ำ

จากตาราง 18 จะเห็นว่า คำว่า /sa:¹ la:² wat⁵/
“ศาลาวัด” ไม่มีความหมายแฝงด้านนัยประหวัด แต่มีความหมายแฝงด้านความรู้สึก ดี
น่าเคารพ และเป็นสิ่งที่สูงส่ง ส่วนคำว่า /he:¹/ “แห” นั้น มีความหมายแฝงด้านความรู้สึก
ว่าดี และความหมายแฝงด้านความรู้สึกของคำว่า /phi:¹ phe:t²/ “เปรต” คือไม่ดี
น่ารังเกียจและต่ำ

1.3 ความหมายแฝงแบ่งตามที่มา การแบ่งความหมายแฝงตามที่มา สามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ โดยพิจารณาที่มาจาก ความหมายแฝงนั้นมาจาก สังคม หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ดังนี้ 1) ความหมายแฝงของสังคม และ 2) ความหมายแฝงของบุคคล ความหมายแฝงทั้ง 2 แบบ อธิบายได้ดังนี้

1) ความหมายแฝงของสังคม (Public Connotation)

ความหมายแฝงของสังคม หมายถึง ความหมายแฝงที่มาจากทัศนคติของเจ้าของภาษา ผู้ไทยบ้านนางัว เป็นทัศนคติที่มีร่วมกันของคนในสังคมหรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นวัฒนธรรมทางความรู้สึกนึกคิด ดังตาราง 19

ตาราง 19 ความหมายแฝงของสังคม

รูปคำ	ความหมายตรง	ความหมายแฝง	
		นัยประหวัด	ความรู้สึก
/ phɔːŋ³ / ผึ่ง	แมลงชนิดหนึ่ง มักทำรังอยู่รวมกัน เป็นฝูง กินน้ำหวานในเกสรดอกไม้ เป็นอาหาร มีพิษ	เชื่อมกันต่อๆ มาว่าถ้าผึ่งทำ รังที่บ้านใคร จะนำโซคมาให้ จะได้ทรัพย์ สมบัติตามมา	ดี
/ ho¹ / ศีรษะ	อวัยวะส่วนบนสุดของร่างกายคน ประกอบด้วยส่วนที่บรรจุสมอง และส่วนที่เป็นใบหน้า	เชื่อมต่อกัน มาว่าเป็น อวัยวะที่เป็น ของสูง	ดี
/ tin¹ / เท้า	อวัยวะส่วนล่างสุดของร่างกายคน ส่วนที่ใช้เหยียบพื้น และส่วนที่ต่อกับขา	เชื่อมต่อกัน มาว่าเป็น อวัยวะที่เป็น ของต่ำ	ไม่ดี ต่ำ

จากตาราง 19 อธิบายได้ว่า /phɯːŋ³/ “ผึ่ง” เป็นนำโชค ชาวผู้ไทยบ้านนางัวจะให้ความเคารพต่อผึ่ง เมื่อผึ่งมาทำรังบริเวณบ้านของใคร ก็จะได้รับดูแล ใส่ใจเป็นอย่างดี ไม่ทำร้ายหรือขับไล่ สำหรับคำว่า /ho¹/ “ศิระะ” ชาวผู้ไทยบ้านนางัวถือว่าเป็นของสูง โดยเฉพาะศิระะของผู้อาวุโส เป็นของต้องห้ามว่าเด็กห้ามนั่งสูงกว่าศิระะของผู้อาวุโสกว่า หรือเด็กห้ามเล่นหรือจับศิระะผู้ใหญ่ แม้แต่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน กับจับศิระะกันถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพ แต่ในขณะเดียวกัน ถ้าผู้ใหญ่จับศิระะเด็กหรือคนที่มีอายุน้อยกว่า เป็นการแสดงความรักความเอ็นดู ส่วนคำว่า /tin¹/ “เท้า” เป็นของต่ำสำหรับชาวผู้ไทยถิ่นนางัว ถ้าโกรธมากๆ บางคนจะยกเท้าเป็นสัญลักษณ์เพื่อแสดงความไม่เคารพ หรือเป็นคำตำหนาทรงการ

2) ความหมายแฝงของบุคคล (Private

Connotation) ความหมายแฝงของบุคคล หมายถึง ความหมายแฝงที่มาจากทัศนคติของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นทัศนคติซึ่งเป็นผลจากประสบการณ์เฉพาะตัว หรือเป็นความรู้สึกส่วนตัว ไม่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของสังคม ดังตาราง 21

คำว่า /maː¹/ “สุนัข” ในความรู้สึก

ของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน บางคนจะมีความรู้สึกที่ดีต่อสุนัข บางคนที่เคยโดนสุนัขกัดหรืออาจไม่ความรู้สึกส่วนตัวที่ไม่ชอบสุนัข ในการวิเคราะห์ความหมายของคำ สามารถวิเคราะห์ได้ ดังนี้

กำหนดให้ สุนัข₁ = สุนัขตามความคิดของคน

ชอบสุนัข

สุนัข₂ = สุนัขตามความคิดของคน

ไม่ชอบสุนัข

ตาราง 20 ความหมายแฝงของบุคคลในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

รูปคำ	ความหมายตรง	ความหมายแฝง	
		นัยประหวัด	ความรู้สึก
/ma: 1/ “สุนัข ₁ ”	สัตว์สี่เท้า ส่งเสียงด้วยการเห่า หอย เลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน	เพื่อนที่ซื่อสัตย์ เลี้ยงไว้เป็น เพื่อน เฝ้าบ้าน ดูแลกันอย่างดี	น่ารัก แสนรู้
/ma: 1/ “สุนัข ₂ ”	สัตว์สี่เท้า ส่งเสียงด้วยการเห่า หอย เลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน	เป็นสัตว์ที่ไม่ ควรเข้าใกล้ ไม่นำมาเลี้ยง ไว้ในบ้าน	น่ารักเกียจ น่ารำคาญ น่ากลัว

จากตาราง 20 เห็นว่า คำว่า /ma: 1/ “สุนัข” ในความคิดของคนที่ 1 และคนที่ 2 มีความหมายตรงที่เหมือนกัน แต่ความหมายแฝงแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะทั้งสองคนมีประสบการณ์ที่เกี่ยวกับสุนัขที่แตกต่างกันนั่นเอง

4.3 ขอบเขตการใช้

ขอบเขตการใช้ในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ในงานวิจัยนี้ จะกล่าวถึงเรื่องระดับของคำ เช่น ความเป็นทางการ ไม่เป็นทางการ เป็นต้น ซึ่งในภาษาผู้ไทยบ้านนางัวนั้น ขอบเขตของคำค่อนข้างไม่สำคัญมากนัก เพราะไม่ค่อยให้ความสำคัญกับคำที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ สามารถใช้คำๆ หนึ่งได้ทุกโอกาส เช่น คำว่า /me: 2/ “เมีย” ใช้พูดกับคนทุกโอกาส ทุกอายุ แต่คำในภาษาผู้ไทยจะแสดงออกในการใช้คำสรรพนาม เช่น การใช้สรรพนามกับเพื่อนกันเองอาจจะเรียกชื่อ หรือใช้คำว่า /ku: 1/ “กู” แทนตัวผู้พูดเอง เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำว่า /muŋ 2/ “มึง” แทนคู่สนทนา หรือสรรพนามบุรุษที่ 2 ส่วนพูดกับพระ จะใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตัวเองว่า /kha: 3 no: j 4/ “ข้าน้อย (ข้าพเจ้า)”

ตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสาน และการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. ผลการสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสาน และการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในขั้นตอนการสร้างหลักสูตรนั้น ผู้วิจัยได้ทำการประสานงานผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุม เพื่อร่างหลักสูตรในวันที่ 20 พฤศจิกายน 2559 โดยเริ่มต้นประชุมเวลา 09.00 น. ณ ห้องประชุมโรงเรียนนางัวราษฎร์รังสรรค์ โดยกำหนดการประชุมเริ่มจากการเปิดการประชุมเพื่อวิพากษ์หลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ผู้อำนวยการโรงเรียนนางัวราษฎร์รังสรรค์ นายอร่าม คุณกุลรัตน์ จากนั้นผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการประชุมในการสร้างหลักสูตรแก่ผู้ร่วมประชุมทุกท่าน จากนั้นผู้วิจัยได้นำเสนอหลักสูตรฉบับร่างตามองค์ประกอบที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ ให้ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องพิจารณาเบื้องต้น แล้วนำมาให้ที่ประชุมได้พิจารณาร่วมกัน หลังจากที่ผู้เข้าร่วมประชุมได้อ่านร่างหลักสูตรแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการให้ผู้เข้าร่วมประชุมพิจารณา แสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะ จากนั้นผู้วิจัยได้จัดบันทึกข้อเสนอแนะและสิ่งที่ควรปรับปรุง หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้นำร่างหลักสูตรไปปรับปรุงตามมติของที่ประชุมเพื่อจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์ต่อไป โดยบรรยายภาคในการประชุม ดังแสดงในภาพประกอบ 10

ภาพประกอบ 10 บรรยายภาคในการประชุมยกร่างหลักสูตรและวิพากษ์หลักสูตร

โดยการสร้างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนาจิว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายครั้งนี้ มีขั้นตอนในการดำเนินงาน 7 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีพื้นฐาน ในการสร้างและพัฒนาหลักสูตร 2) ศึกษาองค์ประกอบหลักสูตรหลักสูตร และหลักการในการจัดการเรียนรู้ 3) วิเคราะห์ข้อมูลภาษาไทยบ้านนาจิว ที่ได้ศึกษาตาม วิธีการวิจัยภาษาศาสตร์ภาคสนาม 4) ยกร่างหลักสูตร 5) วิพากษ์หลักสูตร 6) ปรับปรุงหลักสูตร 7) ประเมินหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ ทำให้ได้หลักสูตรภาษาไทยบ้านนาจิว เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ที่มาและความสำคัญของหลักสูตร

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดให้ สถานศึกษาสร้างหลักสูตรสถานศึกษา ซึ่งเป็นหลักสูตรที่เกิดจากการที่สถานศึกษา นำสภาพต่างๆ ที่เป็นปัญหา จุดเด่น เอกลักษณะของชุมชน สังคม ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อการเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ มากำหนดเป็นสาระและจัดกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียน บนพื้นฐานของหลักสูตรแกนกลาง และเพิ่มเติมสาระและมาตรฐานการเรียนรู้หรือรายวิชา ได้ตามความถนัด ความสนใจของผู้เรียน โดยความร่วมมือของทุกคนในโรงเรียนและชุมชน หลักสูตรสถานศึกษาที่มีคุณภาพต้องเป็นหลักสูตรที่พัฒนามาจากข้อมูลสารสนเทศ ด้านต่างๆของ สถานศึกษาและชุมชน สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีการระดมทรัพยากรทั้งของสถานศึกษาและชุมชนมาอย่างคุ้มค่า เต็มตามศักยภาพ (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 5-6)

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ ตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจการศึกษาในท้องถิ่น และสถานศึกษาได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้อง กับท้องถิ่น และตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น คือ การจัดหลักสูตรที่ตรงตาม ความสนใจของผู้เรียนและสอดคล้องต่อความต้องการของท้องถิ่นอย่างแท้จริง โดยใน การจัดการเรียนรู้นั้นต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้คิด ได้ปฏิบัติจากแหล่งเรียนรู้ ที่หลากหลายและมีอยู่ในท้องถิ่น เนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนการสอนแก่ผู้เรียนจะต้องเป็น

เนื้อหาที่มีความหมายต่อผู้เรียน ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่สามารถพัฒนาให้ตนเองมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับ รุจิรุ ภูสาระ (2545, หน้า 49) ที่ว่าในการพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของชุมชนที่ดั้นนั้น ต้องเป็นหลักสูตรบูรณาการที่ผู้เรียน ชุมชน และครูร่วมกันสร้างขึ้น เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียน เรียนจากชีวิต เรียนแล้วเกิดการเรียนรู้ สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตอย่างมีคุณภาพและเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมอย่างมีความสุข การเรียนการสอนจะสอนตามความต้องการของผู้เรียน โดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ ผู้เรียนเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น และชุมชนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนดังต่อไปนี้ (กองพัฒนาการศึกษาออกโรงเรียน, 2543, หน้า 5)

1. เป็นหลักสูตรที่ตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียนเฉพาะเนื้อหาสาระของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนตามสภาพปัญหาที่เป็นจริง
2. ทำให้กิจกรรมการเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียน เพราะผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้
3. ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการแสวงหาความรู้ เพื่อที่จะมาใช้เป็นข้อมูลในการแก้ปัญหาในชีวิตจริงของตนเองในวันข้างหน้า รวมทั้งวิธีวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจที่เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตของตนเอง

4. ชุมชนและภูมิปัญญาในชุมชน มีโอกาสมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้กับผู้เรียน ซึ่งเป็นสมาชิกของชุมชน

หลักสูตรรายวิชาภาษาไทยผู้ไทยบ้านนางัว สำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย จัดทำขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งเป็นรายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของโรงเรียนนางัวราชภัฏรังสรรค์ อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 โดยในการร่างหลักสูตรนี้ ได้นำหลักการอนุรักษ์และสืบสานภาษาชาติพันธุ์ในชุมชน ก็นับได้ว่ามีส่วนสำคัญตามนโยบายและยุทธศาสตร์ภาษาแห่งชาติ ซึ่งการจัดทำนโยบายและยุทธศาสตร์ภาษา เพื่อใช้เป็นแนวทางศึกษาภาษาต่างๆ ที่ใช้กันอยู่ในประเทศ รวมถึงภาษาอื่นๆ ที่ใช้ติดต่อกับนานาชาติ โดยมีความสำคัญของนโยบายภาษาแห่งชาติ ที่ว่านี่คือ ต้องการมุ่งทำนุบำรุง และส่งเสริมภาษาชาติพันธุ์ในชุมชน เพื่อรักษาความหลากหลายของภาษาและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและคุณภาพชีวิต ให้มั่นคงในฐานะเป็นภาษาประจำท้องถิ่น นอกจากนี้ยังได้

ใช้ข้อมูลพื้นฐานจากการเก็บข้อมูลภาคสนามในพื้นที่จริง ในเขตตำบลนางัว โดยผู้บอกภาษา เป็นคนที่เกิดในชุมชนและใช้ภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ส่วนการออกแบบการจัดการเรียนรู้ นั้น ได้ออกแบบการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning) และการเรียนรู้ แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) เน้นเนื้อหาสาระที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยผู้เรียนได้เข้าไปมีบทบาทในการเรียนรู้โดยเผชิญสถานการณ์จริงตามบริบทของชุมชน และร่วมกันศึกษาเรียนรู้ แสวงหาความรู้ในท้องถิ่นและชุมชน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด ค่านิยม เจตคติ นำไปสู่การอนุรักษ์ การสืบสานและการพัฒนาท้องถิ่นของผู้เรียน อย่างยั่งยืนต่อไป

2. แนวคิดพื้นฐาน

แนวคิดพื้นฐานสำคัญที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย 2 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดการจัดการเรียนรู้ ตามสภาพจริง (Authentic learning) และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative or Collaborative learning) ซึ่งทั้งสองแนวคิดมีสาระสำคัญโดยสรุป ดังต่อไปนี้

2.1 การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง

แนวคิดในการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic learning) สรุปประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้ (ทิตานา แคมมณี, 2558, หน้า 133-137)

1. เรียนรู้เรื่องใดๆ ก็ตามย่อมมีความสัมพันธ์กับบริบทของเรื่อง นั้นๆ การเรียนรู้โดยคำนึงถึงบริบทแวดล้อมเป็นการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับความเป็นจริง จึงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. สภาพการณ์จริง ปัญหาจริง เป็นโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งทุกคนจะต้องเผชิญ ดังนั้น การได้ให้ผู้เรียนได้เผชิญกับสภาพการณ์จริง ปัญหาจริง จึงเป็นโอกาสช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความเป็นจริง
3. การเรียนรู้ความเป็นจริง ของจริง เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย เพราะสามารถนำไปใช้ เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้
4. การให้ผู้เรียนเผชิญปัญหาและแก้ปัญหา จะให้ผู้เรียนได้ พัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตจำนวนมาก

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง หมายถึง การดำเนินการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการให้ผู้เรียนเข้าไปเผชิญสภาพการณ์จริง ปัญหาจริง ในบริบทจริง และร่วมกันศึกษาเรียนรู้ แสวงหาความรู้ ข้อมูล และวิธีการต่างๆ เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาและได้รับผลการประเมินตามมาตรฐานและคุณภาพในชีวิตจริง นอกจากนี้ ต้องยึดหลักปรัชญาการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือ ต้องเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ เชื่อมโยงสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้กับโลกของความเป็นจริง ซึ่งผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยสภาพจริง

2.1.1 หลักการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง

- 1) ผู้สอนมีการนำผู้เรียนเข้าไปเผชิญสถานการณ์จริง ปัญหาจริงในบริบทจริง และผู้สอนมีการจัดกิจกรรมในห้องเรียนที่จำลองหรือสะท้อนความเป็นจริงให้ผู้เรียนได้ร่วมกันคิดแก้ปัญหา หรือเข้าไปสวมบทบาทในสถานการณ์นั้น
- 2) ผู้เรียนมีส่วนร่วมกันคิดวิเคราะห์ปัญหา แสวงหาความรู้ ข้อมูลและวิธีการต่างๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ศึกษาทำความเข้าใจ ความรู้และข้อมูล และนำข้อมูลความรู้มาใช้ในการตัดสินใจปัญหา
- 3) เพื่อเรียนมีการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อการแก้ปัญหาร่วมกัน
- 4) ผู้เรียนได้รับผลการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง จากสังคม
- 5) ผู้เรียนมีการอภิปราย และเปลี่ยนเรียนรู้ความเข้าใจ สะท้อนความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตน
- 6) ผู้สอนมีการวัดและประเมินผล ทั้งทางด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ

จากแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง จะเห็นได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอน โรงเรียนสามารถนำเอาแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่มาออกแบบในการจัดการเรียนรู้หรือนำนักเรียนไปเรียนรู้ภูมิปัญญาในท้องถิ่น ทั้งภาษา วัฒนธรรม แหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่เป็นการเรียนรู้ทั้งในระบบและนอกระบบ เป็นการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้ที่อยู่ในท้องถิ่น สามารถนำมาจัดทำหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นโดยการเริ่มจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในท้องถิ่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ นำมา กำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดเนื้อหาสาระ จัดแนวทางการจัดกิจกรรมและ

กระบวนการเรียนรู้ การวัดประเมินผล และนำมาจัดทำเป็นแผนการสอน และนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ ในบริบทท้องถิ่นของตนเอง ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเองและมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาอนุรักษ์ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมของท้องถิ่นของตน

2.2 การเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) คือ การเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่ง ที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของแต่ละคน สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนี้ ยังเป็นการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ หรือทีม ตามระบอบประชาธิปไตย และเป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ทำให้สามารถปรับตัวอยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข Johnson and Johnson (1994, pp. 31-37) ได้สรุปว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

2.2.1 ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependent) หมายถึง การพึ่งพากันในทางบวก แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การพึ่งพากันเชิงผลลัพธ์ คือ การพึ่งพากันในด้านการได้รับผลประโยชน์จากความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มอาจจะเป็นผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่ม ในการสร้างการพึ่งพากันในเชิงผลลัพธ์ได้ดั่งนั้น ต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนทำงาน โดยมีเป้าหมายร่วมกัน จึงจะเกิดแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาซึ่งกันและกัน สามารถร่วมมือกันทำงานให้บรรลุผลสำเร็จได้ และการพึ่งพาในเชิงวิธีการ คือ การพึ่งพากันในด้านกระบวนการทำงานเพื่อให้งานกลุ่มสามารถบรรลุได้ตามเป้าหมาย ซึ่งต้องสร้างสภาพการณ์ให้ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มได้รับรู้ว่าตนเองมีความสำคัญต่อความสำเร็จของกลุ่ม ในการสร้างสภาพการพึ่งพากันในเชิงวิธีการ มีองค์ประกอบ ดังนี้

1) การทำให้เกิดการพึ่งพาทรัพยากรหรือข้อมูล (Resource Interdependence) คือ แต่ละบุคคลจะมีข้อมูลความรู้เพียงบางส่วนที่เป็นประโยชน์ต่องานของกลุ่ม ทุกคนต้องนำข้อมูลมารวมกันจึงจะทำให้งานสำเร็จได้ ในลักษณะที่เป็นการให้งานหรืออุปกรณ์ที่ทุกคนต้องทำหรือใช้ร่วมกัน

2) ทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงบทบาทของสมาชิก (Role Interdependence) คือ การกำหนด บทบาทของการทำงานให้แก่บุคคลในกลุ่ม และการทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงภาระงาน (Task Interdependence) คือ แบ่งงานให้แก่บุคคลในกลุ่มมีทักษะที่เกี่ยวข้องกัน ถ้าสมาชิกคนใดคนหนึ่งทำงานของตนไม่เสร็จ จะทำให้สมาชิกคนอื่นไม่สามารถทำงานในส่วนที่ต่อเนื่องได้

3) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม (Face to face promotion interdependence) หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือกัน มีการติดต่อสัมพันธ์กัน การอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด การอธิบายให้สมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกในกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างสมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกภายในกลุ่ม จะก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการคิดของผู้เรียน เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันทางสังคม จากการช่วยเหลือสนับสนุนกัน การเรียนรู้เหตุผลของกันและกัน ทำให้ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับ การทำงานของตนเอง จากการตอบสนองทางวาจา และท่าทางของเพื่อนสมาชิกช่วยให้รู้จักเพื่อนสมาชิกได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

4) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล (Individual accountability) หมายถึง ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน โดยต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง และเพื่อนสมาชิก ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถและความรู้ที่แต่ละคนจะได้รับ มีการตรวจสอบเพื่อความแน่ใจว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นรายบุคคลหรือไม่ โดยประเมินผลงานของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งรวมกันเป็นผลงานของกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งกลุ่มและรายบุคคลให้สมาชิกทุกคนรายงานหรือมีโอกาสแสดงความคิดเห็นโดยทั่วถึง ตรวจสอบสรุปผลการเรียนเป็นรายบุคคลหลังจบบทเรียน เพื่อเป็นการประกันว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มรับผิดชอบทุกอย่างร่วมกับกลุ่ม ทั้งนี้สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

5) การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and small group skills) หมายถึง การมีทักษะทางสังคม (Social skill) เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข คือ มีความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สามารถสร้างความไว้วางใจ รู้จักติดต่อสื่อสาร และสามารถแก้ไขปัญหา

ข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานร่วมกันที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ

6) กระบวนการทำงานของกลุ่ม (Group processing)

หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด มีความร่วมมือทั้งด้านความคิด การทำงาน และความรับผิดชอบร่วมกันจนสามารถบรรลุเป้าหมายได้ การที่จะช่วยให้การดำเนินงานของกลุ่มเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายนั้น กลุ่มจะต้องมีหัวหน้าที่ดี สมาชิกดี และกระบวนการทำงานดี นั่นคือ มีการเข้าใจในเป้าหมายการทำงานร่วมกันในกระบวนการนี้สิ่งที่สำคัญ คือ การประเมินทั้งในส่วนที่เป็นวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม โดยเน้นการประเมินคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มมาเป็นคะแนนกลุ่ม เพื่อตัดสินความสำเร็จของกลุ่มด้วย ประเมินกระบวนการทำงานกลุ่ม ประเมินหัวหน้า และประเมินสมาชิกกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของกระบวนการกลุ่มที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มได้

จากหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือที่กล่าวมา ครูสามารถนำหลักการเรียนรู้ไปจัดการเรียนการสอน โดยพยายามจัดกลุ่มการเรียนรู้ให้มีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังกล่าวข้างต้น และใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ในการช่วยให้องค์ประกอบทั้ง 5 สัมฤทธิ์ผล โดยทั่วไปการวางแผนบทเรียนและจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบร่วมมือ มีประเด็นที่สำคัญ ดังนี้ (ทิตนา แคมมณี, 2558, หน้า 103-104)

1) กำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียนทั้งทางด้านความรู้ เจตคติ และทักษะกระบวนการต่างๆ

2) กำหนดขนาดของกลุ่ม กลุ่มควรมีขนาดเล็ก ประมาณ 3-6 กลุ่ม กลุ่มขนาด 4 คน จะเป็นขนาดที่เหมาะสมที่สุด

3) กำหนดองค์ประกอบของกลุ่ม หมายถึง การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม ซึ่งอาจทำโดยการสุ่มหรือการเลือกให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ โดยทั่วไปกลุ่มจะต้องประกอบด้วยสมาชิกที่คละกันในด้านต่างๆ เช่น เพศ ความสามารถ ความถนัด เป็นต้น

4) กำหนดบทบาทของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและมีส่วนร่วมในการทำงานอย่างทั่วถึง ครูควรมอบหมายหน้าที่ในการทำงานให้ทุกคน และบทบาทหน้าที่นั้นๆ จะต้องเป็นส่วนหนึ่งของงานอันเป็น

จุดมุ่งหมายของกลุ่ม ครูควรจัดบทบาทหน้าที่ของสมาชิก ให้อยู่ในลักษณะที่จะต้องพึ่งพาอาศัยและเกื้อกูลกัน บทบาทหน้าที่ในการเรียนรู้มีจำนวนมาก เช่น บทบาทผู้นำกลุ่ม ผู้สังเกตการณ์ เลขานุการ ผู้นำเสนองาน ผู้ตรวจสอบผลงาน เป็นต้น

5) จัดสถานที่ให้เหมาะสมในการทำงานและการมีปฏิสัมพันธ์กัน ครูจำเป็นต้องคิดออกแบบการจัดห้องเรียนหรือสถานที่ที่จะใช้ในการเรียนรู้ให้เอื้อและสะดวกต่อการทำงานของกลุ่ม

6) จัดสาระ วัสดุ หรืองานที่จะให้ผู้เรียนทำ วิเคราะห์สาระ งาน วัสดุ หรือแหล่งเรียนรู้ที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และจัดแบ่งสาระหรืองานนั้นในลักษณะที่ผู้เรียนแต่ละคนมีส่วนร่วมในการช่วยกลุ่มปะทะพิ่งพากันในการเรียนรู้

การดำเนินงานในด้านต่างๆ ดังกล่าว เป็นสิ่งที่ครูจำเป็นต้องทำในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยทั่วๆ ไป ซึ่งครูแต่ละคนสามารถคิดวางแผนออกแบบการเรียนการสอนของตน โดยอาศัยวิธีการและเทคนิคต่างๆ เข้ามาช่วยแบบหลากหลายแตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ David Johnson (2002, pp. 31-37) ได้กล่าวถึงวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งมีลำดับขั้นตอนโดยสรุป ดังนี้ 1) ครูนำเสนอหัวข้อต่างๆ ที่ต้องศึกษาหรือปัญหาที่ต้องหาคำตอบ 2) จัดนักเรียนเข้ากลุ่มโดยนักเรียนแต่ละคนเลือกหัวข้อที่ต้องศึกษา หรือเลือกปัญหาที่ต้องหาคำตอบหรือแนวทางในการปฏิบัติ 3) นักเรียนและครูสร้างข้อตกลงร่วมกัน กำหนดขอบเขตของเวลาในการสร้างชิ้นงาน และการนำเสนอผลงาน 4) นักเรียนร่วมกันวางแผน กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ กำหนดวิธีการ กำหนดภาระงานที่ต้องทำ กำหนดเป้าหมายของงาน กำหนดขอบเขตของการสืบค้นข้อมูล ระดมสมองในการหาข้อมูล เรียบเรียงข้อมูล จัดระบบในการนำเสนอผลงานแบ่งงาน และมอบหมายให้แต่ละคนไปทำในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบ เมื่อทุกคนทำงานที่ตนเองรับผิดชอบในระยะเวลาที่กลุ่มได้กำหนดแล้ว หลังจากนั้นจะมีการปรึกษาหารือกัน เพื่อเสนอความคิด อภิปรายโต้แย้ง เสนอแนะและแลกเปลี่ยนความคิด เพื่อให้ได้ข้อสรุปของงาน 5) นำเสนอชิ้นงานที่ร่วมกันสรุปต่อสมาชิกในกลุ่มและต่อชั้นเรียน 6) ประเมินผลการทำงาน ชิ้นงาน ผลงานโดยตนเอง เพื่อนสมาชิกในกลุ่มเพื่อนสมาชิกในห้องและครู เพื่อสรุปรายงานการศึกษาค้นคว้าต่อไป

3. หลักการของหลักสูตร

หลักสูตรรายวิชาภาษาไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นรายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของโรงเรียนนางัวราษฎร์รังสรรค์ อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ออกแบบการเรียนรู้ โดยเน้นการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic learning) และการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning) เป้าหมายสำคัญ ของการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ และเจตคติ ที่มีต่อภาษาไทยบ้านนางัว รวมถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งหลักการสำคัญของหลักสูตร มีดังนี้

- 3.1 เน้นการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ในสภาพจริง ที่มีอยู่ในท้องถิ่น โดยผู้เรียนได้เรียนรู้และลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเป็นกลุ่ม ทั้งในท้องเรียน แหล่งเรียนรู้ และในชุมชน
- 3.2 เน้นการเรียนรู้เป็นกลุ่ม จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีการให้ความช่วยเหลือ พึ่งพากันในการเรียนรู้ มีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มอบหมายงานให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ศึกษาค้นคว้าตามประเด็นที่กำหนด หรือตามความสนใจ นำความรู้ที่ได้มาแลกเปลี่ยน ความรู้ ซึ่งกันและกัน
- 3.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการจัดบันทึก การศึกษาในชุมชนตามสภาพพื้นที่จริง แล้วนำความรู้มาจัดเป็นสารสนเทศ แล้วนำเสนอ หรือนำไปแก้ปัญหาตามงานที่ได้รับมอบหมาย
- 3.4 ส่งเสริมกระบวนการคิดอย่างมีระบบ และพฤติกรรมการเรียนรู้ ร่วมกันของผู้เรียน ผ่านกระบวนการทำงานเป็นทีม
- 3.5 เน้นการเรียนรู้เนื้อหาสาระที่มีความหมายต่อผู้เรียน และส่งเสริม ให้ผู้เรียนนำไปประยุกต์ให้ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน
- 3.6 นักเรียนมีบทบาทเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ เลือกเรียนรู้เฉพาะ สิ่งที่มีความหมายต่อตนเองตามสภาพจริง สามารถเชื่อมโยง ความรู้ ทักษะและเจตคติ ที่เรียนรู้ในบริบทหนึ่ง ถ่ายโอนไปใช้ในบริบทอื่นๆ
- 3.7 ครูเป็นผู้ชี้แนะและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

หลักสูตรรายวิชาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังต่อไปนี้

4.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับภาษาผู้ไทยบ้านนางัว
ตามขอบเขตสาระการเรียนรู้ของหลักสูตร

4.2 เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการอนุรักษ์และการสืบสานภาษา
ผู้ไทยบ้านนางัว เห็นคุณค่า เกิดความรักความภูมิใจของภาษาประจำท้องถิ่น

4.3 เพื่อให้นักเรียนนำความรู้ภาษาผู้ไทยบ้านนางัว มาใช้สื่อสาร
ในชีวิตประจำวัน และมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบสานภาษาท้องถิ่นของตนเอง

5. ผลการเรียนรู้

หลักสูตรรายวิชาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผลการเรียนรู้ ดังนี้

5.1 อธิบายธรรมชาติของภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ตามลักษณะ
ของภาษา ดังต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง

5.1.1 เสียงในภาษา

5.1.2 เสียงพยัญชนะ

5.1.3 เสียงสระ

5.1.4 เสียงวรรณยุกต์

5.2 อธิบายส่วนประกอบของภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ในประเด็นต่อไปนี้
ได้อย่างถูกต้อง

5.2.1 องค์ประกอบของพยางค์

5.2.2 องค์ประกอบของคำ

5.3 บอกคำศัพท์และจำแนกคำในภาษาผู้ไทยบ้านนางัวได้อย่าง
ถูกต้อง

5.4 ใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคของภาษาผู้ไทยบ้านนางัว
ในประเด็นต่างๆ ต่อไปนี้ได้อย่างถูกต้อง

5.4.1 การร้อยเรียงประโยค

5.4.2 การเพิ่มคำ

5.4.3 การใช้คำ

5.4.4 การออกเสียงคำ

5.5 อธิบายและวิเคราะห์ความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคได้
อย่างถูกต้อง

5.6 มีจิตสำนึก เจตคติ ความรักความภูมิใจและมีส่วนร่วม
ในการอนุรักษ์ภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

5.7 สืบค้น อธิบายและนำเสนอข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

5.8 สื่อสารภาษาผู้ไทยบ้านนางัวในชีวิตประจำวัน

6. ขอบข่ายเนื้อหา

หลักสูตรรายวิชาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีขอบข่ายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ แบ่งเป็น 3 หน่วยการเรียนรู้
ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ธรรมชาติของภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

1. ธรรมชาติของภาษา

2. ลักษณะของภาษา

2.1 เสียงในภาษา

2.1.1 เสียงพยัญชนะ

2.1.2 เสียงสระ

2.1.3 เสียงวรรณยุกต์

2.1.4 ส่วนประกอบของภาษา

2.1.5 องค์ประกอบของพยางค์และคำ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 โครงสร้างคำและประโยค

1. การใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยค

2. ชนิดของคำและกลุ่มคำ

3. การร้อยเรียงประโยค

4. การเพิ่มคำ

5. การใช้คำ

6. การออกเสียงคำ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ระบบความหมาย

1. การให้ความหมายของคำ
2. ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย
3. ความหมายของประโยค

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 กลอน ผนญา และวรรณกรรม

ในภาษาไทยบ้านนางัว

1. กลอนและผนญาในภาษาไทย
2. วรรณกรรมในภาษาไทย
3. นิทานพื้นบ้าน เรื่องเล่าความเชื่อต่างๆ

7. คำอธิบายรายวิชา

หลักสูตรรายวิชาภาษาไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีคำอธิบายรายวิชา ดังต่อไปนี้

ศึกษา สํารวจ หรือสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับภาษาไทยบ้านนางัว
เพื่อนำมาบรรยาย สรุปความรู้ และนำเสนอในประเด็นต่างๆ ได้แก่ ธรรมชาติของภาษา
ลักษณะของภาษา เสียงในภาษา ส่วนประกอบของภาษา องค์ประกอบของพยางค์และคำ
การใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคตามวัตถุประสงค์ ให้ความหมายของคำ กลุ่มคำ
และประโยค สรุปเนื้อหาบทกลอน ผนญาและวรรณกรรมในภาษาไทย เชื่อมโยงแนวคิดและ
เจตคติไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยใช้การเรียนรู้ตามสภาพจริงและการเรียนรู้แบบร่วมมือ
เน้นการใช้ทักษะกระบวนการทำงานเป็นกลุ่มแบบเรียนรู้ร่วมกันตามบริบทของชุมชน
จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและในพื้นที่จริงของชุมชน

เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ เจตคติที่ดีต่อภาษาไทยบ้านนางัว
มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้เกิดความรักความภูมิใจ มิจิตสำนึก
มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สามารถเชื่อมโยงและประยุกต์ภาษาไทยบ้านนางัวไปใช้ใน
ชีวิตประจำวันได้

8. โครงสร้างรายวิชา

หลักสูตรรายวิชาภาษาไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีโครงสร้างรายวิชาดังต่อไปนี้

ตาราง 21 โครงสร้างรายวิชา หลักสูตรรายวิชาภาษาไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

จำนวนชั่วโมง 40 ชั่วโมง		จำนวนหน่วยกิต 1.0 หน่วยกิต		
ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	น้ำหนัก คะแนน
1	ธรรมชาติของภาษา ผู้ไทยบ้านนางัว	1. อธิบายธรรมชาติของภาษา และลักษณะ ของภาษาผู้ไทยบ้านนางัว 2. มีจิตสำนึก เจตคติ ความรักความภูมิใจ และมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ภาษาผู้ไทย บ้านนางัว 3. ใช้ธรรมชาติของภาษาและลักษณะ ของภาษาผู้ไทยบ้านนางัวสื่อสาร ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง	10	20
2	โครงสร้างคำและ ประโยค	1. อธิบายส่วนประกอบของคำในภาษาผู้ไทย บ้านนางัว 2. บอกคำศัพท์และจำแนกชนิดของคำ ในภาษาผู้ไทยบ้านนางัวได้อย่างถูกต้อง 3. ใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคของภาษา ผู้ไทยบ้านนางัวได้อย่างถูกต้อง 4. สืบค้น อธิบายและนำเสนอประเด็น ที่กำหนดเป็นภาษาผู้ไทยได้อย่างถูกต้อง 5. มีเจตคติที่ดีและภาคภูมิใจในการใช้ภาษา ผู้ไทยในการสื่อสาร	12	20
3	ระบบความหมาย	1. อธิบายและวิเคราะห์ความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคได้อย่างถูกต้อง 2. สามารถให้ความหมายของคำ ประโยค และปริเฉท ได้อย่างถูกต้อง	8	10

ตาราง 21 (ต่อ)

จำนวนชั่วโมง 40 ชั่วโมง		จำนวนหน่วยกิต 1.0 หน่วยกิต		
ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง	น้ำหนัก คะแนน
4	กลอน ผนว และ วรรณกรรม ในภาษา ผู้ไทยบ้านนางัว	1. อธิบายกลอน ผนว และวรรณกรรม ในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ได้อย่างถูกต้อง 2. อ่านและตีความ กลอน ผนว และ วรรณกรรม ในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ได้อย่างถูกต้อง 3. สืบค้น อธิบายและนำเสนอ กลอน ผนว และวรรณกรรม ในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ที่นักเรียนมีความสนใจ 4. มีเจตคติที่ดีและภาคภูมิใจในการใช้ภาษา ผู้ไทยในการสื่อสาร	10	30
สอบปลายภาค				20
รวม			40	100

9. แนวการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการเรียนรู้ตามสภาพจริงและการเรียนรู้แบบร่วมมือ เน้นการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะกระบวนการทำงานเป็นกลุ่มแบบเรียนรู้ร่วมมือจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ในชุมชน โดยครูผู้สอนจะมอบหมายให้แต่ละกลุ่มรับผิดชอบศึกษาค้นคว้าตามประเด็นที่กำหนด หรือตามความสนใจจากแหล่งเรียนรู้ในสภาพจริงที่มีอยู่ในท้องถิ่นและชุมชน ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเองเป็นกลุ่มทั้งในห้องเรียนและปฏิบัติจริงตามพื้นที่ในชุมชนจากนั้นนำความรู้ที่ได้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ผู้เรียนสร้างความรู้รวบยอดจากการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีการจดบันทึกและนำความรู้มาจัดเป็นสารสนเทศ ตลอดจนนำไปแก้ปัญหา โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ โดยมีรายละเอียดการจัดการเรียนการสอนและจัดเวลาเรียน ดังนี้

1. การเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเรียนรู้ โดยครูต้องแจ้งให้นักเรียนได้เรียนรู้เข้าใจในผลการเรียนรู้ ครูเสนอหัวข้อต่างๆ ในการศึกษาหรือเสนอปัญหาที่ต้องการคำตอบ กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นทีม เพื่อความร่วมมือในการทำงาน มีความเข้าใจ รับผิดชอบต่องานที่ทำเพื่อความสำเร็จของงานกลุ่ม
2. ขั้นตอนการจัดกลุ่มผู้เรียนในการทำงานตามหัวข้อต่างๆ ที่ต้องการศึกษาหรือปัญหาที่ต้องการคำตอบ โดยเน้นให้แต่ละกลุ่มมีความหลากหลายของความสามารถตามหลักการเรียนรู้ร่วมกัน มีการเลือกคณะทำงานตามตำแหน่งต่างๆ
3. การเตรียมพื้นที่ ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการศึกษา ของนักเรียน โดยครูผู้สอนกำหนดขอบเขตการลงพื้นที่ชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนหลักเกณฑ์ มารยาทในการใช้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการเป็นแหล่งเรียนรู้ ศึกษาตามประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ครูกำหนด
4. ขั้นตอนการมอบหมายงานรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มในห้องเรียน เป็นขั้นตอนที่นักเรียนและครูสร้างข้อตกลงร่วมกัน กำหนดเวลาในการศึกษา สร้างความรู้ สร้างชิ้นงานและนำเสนองาน จากนั้นผู้เรียนร่วมกันวางแผน กำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ กำหนดวิธีการ ดำเนินการภาระงานที่ต้องทำ เป้าหมายของงาน โดยเริ่มจากผู้ประสานกันเองในกลุ่มและสมาชิก กำหนดขอบเขต เป้าหมายในการสืบค้นข้อมูล การนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์ จัดทำระบบสารสนเทศ และออกแบบรูปแบบการนำเสนอผลงาน มอบหมายงานให้แต่ละคนให้สอดคล้องกับความสามารถเฉพาะบุคคลและหน้าที่รับผิดชอบของแต่ละบุคคล
5. ขั้นตอนการการดำเนินงาน เป็นขั้นตอนที่สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมายลงมือปฏิบัติงาน ศึกษาค้นคว้าตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย จากแหล่งเรียนรู้ในสภาพจริงในชุมชน
6. ขั้นตอนการนำเสนอ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนแต่ละคนนำเสนอผลงาน การศึกษาของแต่ละคนเสนอต่อกลุ่มตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย ภายในกลุ่ม มีการปรึกษาหารือกัน เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติม อธิบายโต้แย้ง เสนอแนะและเปลี่ยนความคิด เพื่อให้ได้ข้อสรุปตามหัวข้อที่ศึกษา โดยครูที่ปรึกษาคอยชี้แนะเพิ่มเติม และคอยให้ความช่วยเหลือ จากนั้นทุกคนช่วยกันจัดทำสารสนเทศของความรู้ที่ได้จากการศึกษา แล้วนำเสนอต่อชั้นเรียนในรูปแบบต่างๆ อย่างเป็นระบบ จากนั้นเปิดโอกาสให้แต่ละกลุ่มมีการประเมินชิ้นงาน ผลงาน ทั้งกลุ่มตัวเองและกลุ่มเพื่อน

7. ขั้นตอนการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นขั้นตอนที่นักเรียน และครูระดมสมองช่วยกันหาแนวทางในการประยุกต์ ภาษาผู้ไทยบ้านนางัวในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวันตามสถานการณ์ต่างๆ จากนั้นส่งเสริมและติดตามการประยุกต์ใช้ความรู้

10. การจัดเวลาเรียน

จัดการเรียนการสอนในหนึ่งสัปดาห์ สัปดาห์ละใน 1 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมเวลาในการจัดการเรียนการสอน 40 ชั่วโมง โดยเปิดการศึกษาทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียนและแหล่งเรียนรู้ในชุมชน

11. สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อและแหล่งเรียนรู้สำหรับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร รายวิชาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้

11.1 สื่อประเภทเอกสารประกอบการเรียนการสอนภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ประจำแต่ละหน่วยการเรียนรู้

11.2 สื่อจริงตามบริบทของพื้นที่ชุมชน เช่น พืชผัก ผลไม้ พื้นพันธุ์ไม้ ต่างๆ ในการเก็บข้อมูลคำศัพท์ตามบริบทจริง

11.3 สื่อประเภทภาพ

11.4 แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาต่างๆ ในชุมชน เช่น หอน้ำ วัด ตูบเถียงนา เป็นต้น

11.5 แหล่งเรียนรู้ประเภทปราชญ์ท้องถิ่นด้านต่างๆ ในเขตตำบลนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม เช่น ปราชญ์ท้องถิ่นด้านประวัติศาสตร์ นาฏศิลป์ ดนตรี ความเชื่อ พิธีกรรม เป็นต้น

12. แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การประเมินการเรียนหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เป็นการประเมินความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียนในการเข้าร่วมการเรียนการสอน โดยดำเนินการ ดังนี้

12.1 การประเมินผลก่อนการเรียนรู้ ประกอบด้วย

12.1.1 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Summative Evaluation)

ซึ่งเป็นการวัดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ครอบคลุมผลการเรียนรู้ของหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดแบบปรนัย 5 ตัวเลือก และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดแบบอัตนัย

12.1.2 การประเมินผลระหว่างเรียน เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบ

พัฒนาการของผู้เรียนว่าบรรลุตามผลการเรียนที่วางไว้หรือไม่ (Formative Evaluation) โดยมีผลคะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของคะแนนเต็มในแต่ละผลการเรียนรู้ โดยเน้นการประเมินตามสภาพจริง จากชิ้นงาน ผลงาน หรือภาระงานที่ได้กำหนดไว้ในผลการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำสารสนเทศที่ได้ป้อนกลับแก่ผู้เรียน และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งใช้เทคนิควิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การประเมินจากการสอบถามในชั้นเรียน การสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนรู้ การประเมินบันทึกการเรียนรู้ การประเมินชิ้นงานและการปฏิบัติภาระงานต่างๆ ที่ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นต้น เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินชิ้นงานหรือภาระงานมีลักษณะการให้คะแนนเป็นแบบรูบริกส์ (Rubrics)

ในระหว่างการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนจะต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียนแต่ละคนจากการทำงานกลุ่ม โดยใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การพูดคุยกับผู้เรียนและเพื่อนๆ ในกลุ่ม เมื่อจบการเรียนรู้หนึ่งๆ ผู้สอนจะทำการประเมินสรุป โดยใช้รูปแบบประเมินการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งมีลักษณะการให้คะแนนเป็นแบบรูบริกส์ (Rubrics)

12.2 การประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียน เป็นการประเมินเพื่อให้ระดับผลการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน โดยเก็บรวบรวมคะแนนจาก 2 ส่วน คือ หลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้และสอบปลายภาคตามสัดส่วน 80 ต่อ 20 ดังนี้

12.2.1 หลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และเก็บคะแนนตามสัดส่วนน้ำหนักที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของหลักสูตร เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งร่วมกับคะแนนสอบปลายภาค ในกรณีที่มีผู้เรียนบางคน ได้คะแนนแต่ละหน่วยไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ผู้สอนต้องสอนเสริมและทำการประเมินใหม่จนกว่าจะผ่าน และให้คะแนนไม่เกินครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม

12.2.2 สอบปลายภาค ซึ่งเป็นการวัดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ ภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ครอบคลุมผลการเรียนรู้ทุกหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดปรนัย 5 ตัวเลือก ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับวัดก่อนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเก็บคะแนนตามสัดส่วนน้ำหนักคะแนนที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของหลักสูตร

เกณฑ์การตัดสินผลการเรียน

1. ผู้เรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
  2. ครูผู้สอนดำเนินการประเมินผู้เรียนทั้งระหว่างเรียนและเมื่อสิ้นสุดแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยเน้นการประเมินสภาพจริงด้วยวิธีการหลากหลาย
  3. ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินทุกผลการเรียนรู้ และผ่านทุกผลการเรียนรู้โดยแต่ละผลการเรียนรู้ ต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม
- การให้ผลการเรียนเป็น 8 ระดับ โดยมีรายละเอียดในการตัดสินผลการเรียน ดังแสดงในตาราง 22

ตาราง 22 เกณฑ์การตัดสินผลการเรียน รายวิชาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ระดับผลการเรียน	คะแนน	ความหมาย	หมายเหตุ
4.0	80 – 100	ดีเยี่ยม	8 ระดับการตัดสิน ผลการเรียน
3.5	75 – 79	ดีมาก	
3.0	70 – 74	ดี	
2.5	65 – 69	ค่อนข้างดี	
2.0	60 – 64	น่าพอใจ	
1.5	55 – 59	พอใช้	
1.0	50 – 54	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	
0	1 – 49	ผลต่ำกว่าเกณฑ์	ไม่สามารถตัดสิน ผลการเรียน
ร	–	ส่งงานไม่ครบตามกำหนด	
มส	–	เวลาเรียนไม่ครบ 80%	

2. ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรภาษาไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic learning) และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative or Collaborative learning) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังตาราง 23

ตาราง 23 ผลการประเมินร่างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมินจำแนกตามองค์ประกอบของร่างหลักสูตร	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ที่มาและความสำคัญของหลักสูตร			
1.1 ที่มาและความสำคัญของหลักสูตรกล่าวได้ชัดเจน	4.32	.50	มาก
1.2 มีเหตุผลและชี้ให้เห็นความจำเป็นในการร่างหลักสูตร	4.22	.42	มาก
1.3 มีความสอดคล้องกับสภาพและสภาวะในปัจจุบัน	4.57	.50	มากที่สุด
1.4 มองเห็นภาพรวมและจุดเน้นของหลักสูตร	4.32	.46	มาก
1.5 ใช้ภาษาและเรียบเรียงเชื่อมโยงได้ดี	4.22	.45	มาก
รวม	4.33	.46	มาก
2. แนวคิดพื้นฐาน			
2.1 สรุปได้ถูกต้อง ชัดเจน	4.76	.44	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องและมีความเหมาะสมสำหรับนำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร	4.86	.33	มากที่สุด
2.3 สอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนการสอน	4.66	.32	มากที่สุด
2.4 ใช้ภาษาและเรียบเรียงเขียนเรียบเรียงได้ดีเหมาะสมที่จะนำไปกำหนดเป็นหลักการและกระบวนการจัดการเรียนรู้	4.67	.36	มากที่สุด
รวม	4.74	.32	มากที่สุด
3. หลักการของหลักสูตร			
3.1 มีความชัดเจนและสอดคล้องกับหลักการของหลักสูตร	4.76	.44	มากที่สุด
3.2 มีความสอดคล้องกับแนวคิดพื้นฐาน	4.66	.44	มากที่สุด

ตาราง 23 (ต่อ)

รายการประเมินจำแนกตาม องค์ประกอบของร่างหลักสูตร	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
3.3 แสดงให้เห็นจุดเน้นของหลักสูตรอย่างชัดเจน	4.78	.50	มากที่สุด
3.4 สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง	4.67	.50	มากที่สุด
รวม	4.72	.49	มากที่สุด
4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร			
4.1 มีความสอดคล้องกับหลักการและแนวคิดพื้นฐาน ของหลักสูตร	4.66	.52	มากที่สุด
4.2 มีความชัดเจนและเป็นไปได้	4.72	.53	มากที่สุด
4.3 มีความเหมาะสม แสดงถึงสิ่งที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้น กับผู้เรียน	4.67	.50	มากที่สุด
4.4 นำไปสู่การการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ เจตคติ และทักษะการสื่อสารภาษาไทยบ้านนางัว	4.56	.44	มากที่สุด
4.5 นำไปสู่การประเมินที่ครอบคลุมความสามารถ ของผู้เรียน	4.55	.50	มากที่สุด
รวม	4.63	.50	มากที่สุด
5. ผลการเรียนรู้			
5.1 มีความชัดเจนและสอดคล้องกับหลักการของหลักสูตร	4.56	.50	มากที่สุด
5.2 มีความครอบคลุม สอดคล้องกับหลักการและแนวคิด พื้นฐาน	4.76	.44	มากที่สุด
5.3 มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.76	.44	มากที่สุด
5.4 สามารถใช้เป็นกรอบในการพัฒนาผู้เรียนได้จริง	4.66	.50	มากที่สุด
5.5 สามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนดเนื้อหาสาระ กิจกรรม สื่อ การวัดและการประเมินผลของหลักสูตร	4.64	.44	มากที่สุด
รวม	4.67	.32	มากที่สุด
7. คำอธิบายรายวิชา			
7.1 เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบ เข้าใจง่าย	4.56	.44	มากที่สุด
7.2 ครอบคลุมแนวคิดพื้นฐานและแนวทางการ จัดการเรียนรู้	4.67	.56	มากที่สุด

ตาราง 23 (ต่อ)

รายการประเมินจำแนกตาม องค์ประกอบของร่างหลักสูตร	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
7.3 คลอบคลุมผลการเรียนรู้ของหลักสูตร	4.74	.56	มากที่สุด
7.4 ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและเรียบเรียงได้ดี	4.57	.50	มากที่สุด
รวม	4.62	.52	มากที่สุด
8. โครงสร้างของหลักสูตร			
8.1 มีความสอดคล้องกับสภาพของชุมชนและสังคมปัจจุบัน	4.65	.50	มากที่สุด
8.2 มีความสอดคล้องกับหลักการและจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร	4.76	.44	มากที่สุด
8.3 รายละเอียดในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ครอบคลุม สัมพันธ์กับผลการเรียนรู้ของหลักสูตร	4.57	.50	มากที่สุด
8.4 การเรียบเรียงลำดับของหน่วยการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	4.76	.54	มากที่สุด
8.5 เวลาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.56	.50	มากที่สุด
รวม	4.66	.52	มากที่สุด
9. แนวการจัดการเรียนรู้			
9.1 มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวคิด พื้นฐานที่นำมาใช้พัฒนาหลักสูตร	4.56	.50	มากที่สุด
9.2 มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักการ ของหลักสูตร	4.66	.44	มากที่สุด
9.3 มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.57	.50	มากที่สุด
รวม	4.60	.48	มากที่สุด
10. การจัดเวลาเรียน			
10.1 เวลาความเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้	4.65	.56	มากที่สุด
10.2 เวลาที่มีความเหมาะสมกับความยากง่ายของเนื้อหา	4.66	.55	มากที่สุด
10.3 เวลาที่มีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน	4.56	.56	มากที่สุด
10.4 เหมาะสมกับแนวทางการวัดและประเมินผลการศึกษา	4.57	.55	มากที่สุด
รวม	4.62	.54	มากที่สุด

ตาราง 23 (ต่อ)

รายการประเมินจำแนกตาม องค์ประกอบของร่างหลักสูตร	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
11. สื่อและแหล่งเรียนรู้			
11.1 มีความเหมาะสมกับหลักการ จุดมุ่งหมาย ผลการเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผล และประเมินผล	4.65	.55	มากที่สุด
11.2 สื่อและแหล่งเรียนรู้ที่มีในท้องถิ่น เหมาะสม ในการเรียนรู้นอกห้องเรียนได้	4.66	.56	มากที่สุด
11.3 ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ให้บรรลุตามจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร	4.56	.55	มากที่สุด
11.4 เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของผู้เรียน	4.57	.50	มากที่สุด
รวม	4.62	.54	มากที่สุด
12. แนวการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
12.1 สอดคล้องกับหลักการของหลักสูตร	4.56	.44	มากที่สุด
12.2 ครอบคลุมจุดมุ่งหมายและผลการเรียนรู้ของหลักสูตร	4.62	.50	มากที่สุด
12.3 มีวิธีการ เครื่องมือ เกณฑ์ในการวัดและประเมินผล ที่เหมาะสม	4.64	.44	มากที่สุด
12.4 เป็นการตรวจสอบความสามารถในการใช้แหล่งเรียนรู้ ในท้องถิ่นในการเรียนรู้	4.74	.42	มากที่สุด
รวม	4.64	.42	มากที่สุด
รวมทุกองค์ประกอบ	4.62	.46	มากที่สุด

จากตาราง 23 พบว่า ร่างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนาจิว สำหรับนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง และแนวคิดการเรียนรู้
แบบร่วมมือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในภาพรวม
ทุกองค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = .46)
เมื่อพิจารณาแยกตามองค์ประกอบ พบว่า มี 10 องค์ประกอบ ที่มีความเหมาะสมอยู่ใน
ระดับมากที่สุด คือ หลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผลการเรียนรู้
ขอบข่ายเนื้อหา คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างหลักสูตร แนวการจัดการเรียนรู้ การจัดเวลา
เรียนสื่อและแหล่งเรียนรู้ และแนวการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งองค์ประกอบที่มี

ความเหมาะสมสูงสุด คือ แนวคิดพื้นฐาน ($\bar{x} = 4.74$, S.D. = .32) และต่ำสุดคือ ที่มาและความสำคัญของหลักสูตร ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = .46)

นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญยังได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

1. ให้ปรับปรุงการพิมพ์ข้อความแต่ละข้อ ตรวจสอบการพิมพ์ การเว้นวรรค การย่อหน้า การใช้คำที่เป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ เพื่อให้ร่างหลักสูตรมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
2. ให้ปรับปรุงแนวคิดพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนที่เน้น การปฏิบัติจริง และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน
3. ให้ปรับปรุงเวลาในการจัดการเรียนรู้กับสัดส่วนน้ำหนักคะแนน ให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับความยากง่ายของเนื้อหา
4. ให้ปรับปรุงการประเมินผล โดยเน้นการประเมินผลที่มีความหลากหลาย และเน้นการประเมินผลตามสภาพจริง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี